

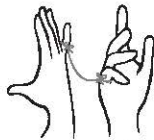

เทียบ
3 ต้า
ปฐพี 且試天下

ซิงหลิงเยวี่ 倾冷月 เขียน
กร-บี่หลงทึค แปล

หัวใจขาด

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หากคนสองคนที่มีมิตรภาพต่อกันอย่างเนิ่นนานต้องมาระแวงระวังกันเอง สถานการณ์เช่นนี้คงน่าปวดใจไม่น้อยเลยนะคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีนางเอกของเรา เฟิงซือฉิน มิตรภาพระหว่างนางและเฟิงหลันซีดำเนินมาอย่างยาวนานกระทั่งถึงจุดแตกหัก นางรอให้เขามาช่วย แต่เขากลับไม่ปรากฏตัวขึ้นเสียที เป็นเหตุให้เราได้บังคับบัญชาที่นางรักเสมือนพี่น้องต้องสิ้นชีพ แล้วนางจะทำอะไรต่อไปเล่า

เรื่องราวดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว เราใกล้จะรู้แล้วว่าใครจะเป็นผู้เดิน 'หมากจนบนขังหมัง' กระจาดนั้น แล้วใครจะเป็นผู้กำปฐพีไว้ในมือ ทว่าสุดท้ายแล้วแผ่นดินสำคัญที่สุดจริงหรือ อานางสำคัญที่สุดจริงหรือ หรือจะเป็นจริงดังคำที่ว่ายิ่งสูงยิ่งหนาว ทำให้ทางที่ยอดคนต้องเดินนั้น เฝียบเหงามเปล่าตายอย่างที่สุด!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ได้แสงอาทิตย์ เขายิ้มบางๆ ดังกล้วยไม้กำจายกลิ้ง ร่องเรียวยาว
ที่หางตาคลี่ประกายสูงส่งอย่างผู้ที่ผ่านเรื่องราวมากมาย

ได้แสงอาทิตย์ เขาปลอดภัยดี!

ช่วงเวลานั้น น้ำตานองหน้า!

ช่วงเวลานั้น จึงประจักษ์ถึงสิ่งที่เรียกว่าสูญเสียแล้วได้คืน!

ช่วงเวลานั้น จึงรู้ว่าฟ้าดินแม่ไพศาล สรรพลึงสรรพชีวิตแม้มากลับ
แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้ที่อยู่ตรงหน้านี้เอง!

ช่วงเวลานั้น ยินยอมสละได้ทุกอย่างโดยไม่นึกเสียใจ!

แนะนำตัวละคร

- * ไปเฟิงซี/เฟิงซีอวีน จอมยุทธ์หญิงอันดับหนึ่งและอ่องแห่งแคว้นชิงโจวฉลาด เก่งทั้งด้านนูนและบู๊ ให้ความสำคัญกับคุณธรรมน้ำมิตร มักจะสวมอาภรณ์สีขาวเสมอ
- * เสยเฟิงซี/เฟิงหลันซี ครอบครองตำแหน่งสองในสี่กงจื่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้หล้า สูงสง่า รูปร่างหล่อเหลา ถูกเรียกขานนามเสยเฟิงซีร่วมกับไปเฟิงซีว่า 'ไปเฟิงเสยซี' เป็นอ่องแห่งแคว้นยงโจว
- * หวงเฉา อ่องแห่งแคว้นจี้โจว รูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาลทอง ท่วงท่าสูงศักดิ์และหยิ่งทะนง เป็นยอดนักรบ
- * อวิ๋อู่หยวน ได้รับการยกย่องให้เป็นกงจื่ออันดับหนึ่งในใต้หล้า ท่วงท่าสูงสง่าบริสุทธิ์ปราศจากมลทิน

СДАВАТЬ

45

หลงใจทีกเลือด มรภาพุรอรชว้าว

'หลังจากพวกเจ้าฝ่าวงล้อมออกไป ด้วยความเร็วของกองทัพปีกกาฬ เวลานั้นพวกเขาก็ควรจะมาถึงแล้ว เมื่อพวกเจ้ารวมตัวกับกองทัพปีกกาฬ ค่อยรุกเข้ามาจากรอบนอก สองทัพพร้อมกำลังกันจะต้องทำลายทหารราชของครักษ์ให้หมดสิ้นไปในคราวเดียวได้แน่!'

ในกลยุทธ์ทั้งหมด นี่คือก้าวที่สี่ที่เฟิงซือวินวางไว้ และเป็นก้าวสุดท้ายที่จะใช้กำชัย ทว่าเมื่อหลินจี้กำลังจะจากไปเป็นคนสุดท้าย เฟิงซือวินก็ให้คำสั่งเขาอีกอย่าง 'หากปลายยามใจวกกองทัพปีกกาฬยังคงมาไม่ถึง พวกเจ้าก็ห้ามรู้ว่าเป็นอันตราย ต้องรอจนยามอันล่วงไปสามเค่อ แล้วจึงเคลื่อนไหวได้!'

เฟิงซือวินและเฟิงหลันซี คนทั้งสองจัดอยู่ในสามอ่องแห่งกสิยุค เป็นยอดคนผู้เจิดจ้าที่สุด ยืนอยู่บนตำแหน่งที่สูงที่สุดท่ามกลางกสิยุค ในช่วงปลายจักรวรรดิต้าตง สัญญาสมรสของทั้งสองแต่งเติมเส้นสายให้แก่

เรื่องราวชีวิตอันเปี่ยมไปด้วยสีสันแห่งตำนานของพวกเขา เป็นที่แซ่ซ้องของอนุชนตลอดมา และได้รับการยอมรับว่าเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ซึ่งงามพร้อมที่สุดแห่งกสิยุค เมื่อเทียบกับวีรบุรุษคู่หญิงงามอย่างหวงเจากับฮว่าจวนหรรณแล้ว พวกเขาก็เป็นคู่มังกรและเฟิงอันแสนสมบูรณแบบ

ทว่าคำสั่งสุดท้ายบนเขาลัว้อิงนี้ก็กลับสาดเงามืดสายหนึ่งลงไปยังความงดงามสมบูรณพร้อมของพวกเขา ในยุคต่อๆ มาบรรดาคณผู้เกิดทุนทั้งสองอย่างสุดจิตสุดใจก็มักจะข้ามส่วนนี้ไป แต่คนบางกลุ่มกลับตั้งข้อกังขาอย่างเปิดเผยว่าชิงอ่องกับยงอ่องมีจิตสึเนหาสักซึ่งเช่นในตำนานจริงหรือเพราะคำสั่งนั้นและศึกนั้นบนเขาลัว้อิง ทั้งสองฝ่ายต่างมีจิตคิดลงใจและระแวงกันอย่างชัดเจน!

นักประวัติศาสตร์ไม่หมดเปลือกเวลาและกำลังสมองไปพิสูจน์ความรักระหว่างเฟิงซือวินกับเฟิงหลันซี สิ่งที่พวกเขาสนใจคือผลงานและคุณูปการซึ่งทั้งสองสร้างให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ดังนั้นนี่จึงเป็นปริศนาที่อ้อมค้อมจนออกจะด่ามิดและเย็นเยียบอยู่บ้าง ทว่ามันก็ได้ส่งผลต่อความเคารพเลื่อมใสที่คนรุ่นหลังมีต่อทั้งสองแต่อย่างใด ซ้ำยังทำให้พวกเขาารู้สึกว่าเรื่องดังกล่าวลึกลับน่าค้นหายิ่งขึ้น กระทั่งก่อให้เกิดความสนเท่ห์และจินตนาการงดงามต่างๆ นานา ครั้นแล้วจึงเกิดเป็น 'ตำนานมังกรเฟิง' ออกมาฉบับแล้วฉบับเล่า

การศึกบนเขาลัว้อิงนั้น แม้เฟิงซือวินจะคาดค่านวณและวางแผนไว้แต่แรก แต่มีจุดหนึ่งที่นางมิได้คำนวณเอาไว้ในแผน นั่นก็คือความรักเจตพูนอันผู้ได้บัญชา... กองทัพอายุเมฆาที่นางก่อตั้งขึ้นกับมือมีต่อนาง ดังนั้นจึงกระทำให้วิญญาณวีรบุรุษนับไม่ถ้วนต้องตกลงไปบนเขาลัว้อิง เป็นเหตุให้ภายหลังนางรวดร้าวเสียใจไปชั่วชีวิต!

นักรบวายุเมฆาจำนวนมากคือเด็กกำพร้า คือผู้ซึ่งเฟิงซือวันช่วยมาจาก ภัยพิบัติในแต่ละแคว้นแต่ละแห่งหน นางรับพวกเขามาจากข้างถนน และ วัตถุประสงค์เห็นหนาว แยกกลับมาจากความทารุณอันมนุษย์เป็นผู้ก่อ... พวกเขา ไม่มีญาติ ไม่มีบ้าน และยิ่งไม่มีแคว้น! ในใจพวกเขามีเพียงคนเดียว นั่นคือ ฝ่าบาทของพวกเขา! พวกเขาไม่ได้ทำศึกเพื่อบ้านเมือง ไม่ได้ทำศึกเพื่อไพร่ฟ้า ในใต้หล้า แต่พวกเขาทำศึกเพื่อเฟิงซือวันเท่านั้น!

ยามเปลวเพลิงแดงฉานบนยอดเขาลี้วอชิงพุ่งขึ้นสู่ฟ้า กองทัพวายุเมฆา ที่เชิงเขาซึ่งฝ่าวงล้อมออกไปได้แล้วก็พากันแหงนหน้ามองยอดเขาอย่าง ไม่กล้าเชื่อสายตา เมื่อพวกเขาได้สติ สายตาทุกคนก็มองไปทางหลินจี้ซึ่งเป็น ผู้บังคับบัญชาอย่างพร้อมเพรียง ขณะนั้นหลินจี้ก็มองไปยังยอดเขาด้วย สีหน้าเปี่ยมแวววพรันพริงเช่นกัน เกาทัณฑ์ยาวในมือร่วงหล่นลงพื้น

"ท่านขุนพล! เหล่านักรบวายุเมฆาร้องเรียกหัวหน้าของตน

หลินจี้หันได้สติ กวาดตามองตลอดซ้ายขวา สายตาขุนศึกทั้งหมด ล้วนแต่เฝ้าร้อนและร้อนรน!

มือของเขาเงื้อมขึ้นสูง ประกาศดังก้องสี่ทิศด้วยเสียงทุ้มหนักแน่นว่า "ทหารทั้งหลาย พวกเราไปช่วยฝ่าบาท!"

"ขอรับ!" ทหารกล้าทั้งหลายขานรับ

เงาร่างสีเงินนับไม่ถ้วนโผนทะยานขึ้นเขาลี้วอชิงด้วยความเร็ว เหนือสามัญ

ฝ่าบาท ขอทรงอภัยที่หลินจี้ขัดบัญชาของพระองค์ แต่ต่อให้ถูก ลงอาญา ต่อให้ต้องเอาชีวิตเข้าแลก หลินจี้ก็จะช่วยพระองค์ออกมาให้ได้! ในใจของหลินจี้ ในใจของเราเหล่าวายุเมฆา พระองค์สำคัญกว่าแผ่นดินนี้!

"ธราผาผีนไผทงามปานวาด ควันศีกยาตรขึ้นฟ้าหน้าลันสี
ทวนเหล็กกล้าฆ่าเกราประดามี ชิงธาตรีรุ่งดับสลับไป
เขาค้ำฟ้าพสุธาหมั่นดี เพียงกระบี่ยาวกล้าจึงปักได้
ร้ายศาสตราในราตรีตั้งหมายใจ สาบานใช้สองมือขึ้นชะตา!

ทัพสวรรคท์หมื่นแสนจากเหนือห้ำ พลิกเมฆมาฟุ้งดินเข้าฟาดฝ่า
ยาตราทัพด้วยตราพยัคฆมา ล่งทั่วฟ้าเมื่อราชาอยู่ในกร
ศรชนนกล้าแดงแผลงกำลัง เขาซังหมั่งแหวงวินฎนาค่อน!

โบราณว่าใจคนจริงไม่สิ้นคลอน จนซีฟลอนยังแน่วแน่เพื่อแผ่นดิน
โลหิตหลังล้างทั่วทั้งพิภพ กระดุกขาวถูกกลบได้หมู่ตฤณ
ไม่กลัวฝุ่นกลสิ้นเกล้ากายหายสิ้น จิตโฝบินฉายชัดยังฟ้าคราม!"

เสียงขับขานอีกเheimเกรียงไกรตั้งขึ้นกลางเขาล้วน หัวใจที่เheimหาญ
ปานนั้น กระทั่งตั้งฟ้ายามราตรีก็ดูจะสะเทือนไปด้วย เสียงสะท้อนก้องอยู่
กลางเวหาเป็นระลอก เขย่าให้สรรพสิ่งอันอยู่ระหว่างฟ้าและดินตื่นจาก
การหลับไหล กระตุ้นให้ทหารราของครักษ์ที่ยืนแข็งทื่อสะดุ้ง

"เพิงชื่อวันเป็นอิสตรี แต่กลับสามารถเขียนบทเพลงท้าหาญเร้าร้อน
เช่นนี้ขึ้นมาได้ นานับถือ นานับถือ!" ตงซุฟิ่งได้ยินล่านาที่ยังมาying ไกลส์ คิ้ว
ซึ่งขมวดต้อยอดเล็กขึ้นมิได้ อารมณอีกเheimสายหนึ่งเอ่อท้นอยู่ในอก "เมื่อ
พวกเจ้าไม่กลัว 'กระดุกขาวถูกกลบได้หมู่ตฤณ' เช่นนั้นข้าแม่ทัพผู้นี้ก็ยอม
'จิตโฝบินฉายชัดยังฟ้าคราม!'"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ ทัพวายุเมฆามุกขึ้นมาแล้วขอรับ!" เล่อหยวนรุตมา

รายงานอย่างแตกตื่น

"อุตุส่าห์ฝ่าวงล้อมออกไปแล้ว แต่ไม่รีบหนีเอาชีวิตรอด กลับขึ้นเขา โอบตีเต็มกำลัง" ตงซูฟิ่งยืนอยู่บนยอดกิลบที่ที่สอง ก็มองทัพยาญเมฆาซึ่งเอ่อลามาขึ้นมาจากเชิงเขาอย่างรวดเร็วดูคลั่งสี่เสน "เพียงเพื่อช่วยผู้ที่อยู่ในเพลิงนี้เองหรือ ช่างโง่งมแท้ๆ!"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ พวกเรา..." เวลานี้เล่อหยวนไร้แล้วซึ่งปณิธานยิ่งใหญ่ ใจห้าวหาญ ขวากหนามครั้งแล้วครั้งเล่าบนเขาล้วนทำให้จิตคิดสู้ของเขามลายสิ้น "เรารวมกำลังกันฝ่าลงเขาไปทางตะวันตกเฉียงใต้มีดีหรือขอรับ ต้องทะลวงออกไปได้แน่"

"ขุนพลเล่อ เจ้ากิลบละหรือ" ตงซูฟิ่งมองเล่อหยวนคราหนึ่ง จ้องใบหน้าที่ระย้อจนขีดเลือดของเขาด้วยแวตาคมกริบตั้งคมดาบ "เมื่อเทียบกับพลทหารยาญเมฆาที่ต่อให้ต้องเสี่ยงตายก็จะขึ้นเขามาช่วยนาง แม่ทัพอย่างข้าอ่อนแอไร้สามารถนักหรือ เพียงเห็นเงาข้าศึกแต่ไกลๆ ก็หลบหนี? ทัพยาญเมฆาแค่นียับมือยังกล้าขึ้นเขามา เราทหารราชของครักษ์เจ็ดหมื่น กระทั่งความกล้าที่จะตัดสินใจขึ้นเขานี้ก็ยังหาไม่ได้หรือ!"

"มะ...ไม่ใช่ขอรับ..." เล่อหยวนอีกอึก

"ถ่ายทอดคำสั่ง!" ตงซูฟิ่งไม่มองเขาอีก น้ำเสียงองอาจดังขึ้นเหนือยอดกิลบ ก้องไปทั่วทั้งเขาล้วน "ทหารทั้งหมดเตรียมรับศึก! บนเขาล้วนแห่งนี้ เรากับยาญเมฆาเหลือรอดได้เพียงหนึ่งเท่านั้น!"

"ขอรับ!"

คลื่นน้ำสีน้ำตาลโถมลงจากกิลบ กรากเข้าใส่คลื่นเขี้ยวสี่เสนที่มันตรงขึ้นมา ใต้รัศมีจันทร์สลัว กุหลาบปาสีโลหิตนับไม่ถ้วนคลี่บานบนบุปผาสีน้ำตาลดอกนี้ เกิดเป็นสายฝนกุหลาบปาสีอันเจิดจายที่ตกลงมาระลอกแล้ว

ระลอกเล่า ย้อมให้กลีบมาลาแดงฉานเจิดจ้า ส่องประกายสะกดสายตา
สะท้อนวิญญูณอยู่ได้แสงเดือน!

บนยอดกลีบ บนผนังกลีบ บนทางลาด ดาบกระบี่นับไม่ถ้วน
ประสานคม หอกทวนนับไม่ถ้วนเข้าปะทะ ศรีโล้นนับไม่ถ้วนสกัดับ...

ยามแม่ทัพใหญ่ตงซุฟิ่งมีคำสั่ง ทหารราชวงศ์ครักษ์ที่ถลาลงจาก
ยอดกลีบก็หมดทางถอย มีแต่ต้องพุ่งไปเบื้องหน้าสุดกำลังสถานเดียว!
พวกเขาจะต้องทะลวงวงล้อมออกไป และยังต้องกวาดล้างข้าศึกทั้งหมด
ให้สิ้นซากด้วย! มีแต่ต้องกำจัดศัตรูตรงหน้าให้สิ้น มีแต่ต้องเหยียบซาก
องคาพยพและโลหิตสดๆ ของข้าศึกเท่านั้น พวกเขาจึงจะมีหนทางรอด!

ส่วนฝ่ายทัพวายุเมฆาที่โถมขึ้นจากเชิงเขา ฝ่าบาทของพวกเขาอยู่
ด้านบน ฝ่าบาทของพวกเขาอยู่กลางกองเพลิง พวกเขาจะต้องช่วย
ฝ่าบาทของพวกเขา! นี่คือการหมายเพียงอย่างเดียวของพวกเขา นี่คือ
เหตุผลเดียวที่พวกเขาทำศึก นี่คือการกระตุ้นให้พวกเขาพุ่งปราดเข้าปะทะ
โดยไม่คำนึงถึงตัวเอง! เพลิงยังคงไหม้กระหน่ำ ทุกครั้งที่เม็ดทรายละเอียด
ร่วงผ่านนาฬิกาทราย ดาบในมือนักรบวายุเมฆาก็จะฟันใส่ปัจจุามิตรด้วย
แรงเหวี่ยงมหาที่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งส่วน! สั่งหารข้าศึกตรงหน้าให้ราบ กำจัด
เครื่องกีดขวางทั้งหมดในทางข้างหน้าให้สิ้น พวกเขาถึงจะไปช่วยฝ่าบาท
ได้!

กล่าวถึงพลังใจในการรบ ทัพวายุเมฆาเหนือกว่าทัพราชวงศ์ครักษ์
แต่จำนวนคนของทัพราชวงศ์ครักษ์กลับเหนือกว่าทัพวายุเมฆามากมาย นี่คือ
การศึกซึ่งกำลังพลต่างกันลิบลับ! ทว่า...ฝ่ายหนึ่งต้องการเอาชีวิตรอด
ฝ่ายหนึ่งต้องการช่วยคน จิตมุ่งมั่นของทั้งสองฝ่ายต่างถูกบีบจนถึงขีดสุด
มุ่งหน้าเข้าฆ่าฟันโดยไม่สนสิ่งอื่นใด ต่างใช้พลังกำลังทั้งหมดทั้งหมด

ฟาดคัสตราวุธในมือออกไป...องค์เทพยพชาตวันแชนนเกี่ยวทั่วผนังกลับ
ศิระชะลิ่งลงจากยอดดกลีบ ซากองค์เทพยพของเต็มทางเดิน นี่คือศึก
อันขริมขลังและเป็นโศกนาฏกรรม!

โลหิตเนืองนองเป็นสายธาร ไหลรวมเป็นมหาสมุทร ชีวิตมากมาย
เหลือคณาดตกส่งไปท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน ทั้งทหารราของครักษ์และ
ทหารวายุเมฆมา...คลื่นสีเงินและคลื่นสีน้ำตาลมาบรรจบหลอมรวมเป็นหนึ่ง
แปรเปลี่ยนเป็นกระแสเชี่ยวกรากแดงฉาน โถมท่วมทั่วทั้งเขาหัวอิง...

"ท่าน...แม่ทัพใหญ่...นี่...นี่..." เล่อหยวนมองการประหัดประหาร
ด้านล้างด้วยอาการสั่นสะท้าน ภาพอันอนาถถึงเพียงนี้คือสิ่งซึ่งเขา
ผู้รั้งอยู่แต่ในนครหลวงไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต แม้ชั่วพริบตาที่มีผู้คน
ทรุดลงมากมายนัก โลหิตที่สาตพุงประคูดจะกระเซ็นมาโดนหน้าทำให้เขา
อดหลับตาลงมิได้

ตงซูหึ่งมองเล่อหยวนคราหนึ่ง สายตานั้นฉายแววเหยียดแคลนและ
กำสรดลึกซึ้ง

"ขุนพลเล่อ แต่โบราณมาสนามรบก็เป็นเยี่ยงนี้ ชัยชนะล้วนแต่
หลอมขึ้นจากโลหิตและชีวิตทั้งสิ้น!" เขาชักดาบยาว สะบัดข้อมือโบกดาบ
"ทหารทั้งหลาย ติดตามข้าฝ่าออกไป!"

ผ้าคลุมสีแดงคล้ำปลิวไหวอยู่เบื้องหลัง ดาบยาวทรงพระจันทร์
ทอประกายอยู่เบื้องหน้า จอมทัพใหญ่แห่งทหารราของครักษ์พุ่งเข้าฟาดฟัน
ข้าศึกในสมรภูมิตัวเอง ทหารคนสนิทหนึ่งหมื่นนายด้านหลังเขาถลาออก
ประหัดประหารพร้อมเปล่งเสียงกู่ร้องในทันใด ปราดเข้าหาทัพวายุเมฆา
ที่กำลังฮึกเหิม...

ยามทหารราของครักษ์มหาศาลถลาลงจากภูเขา กลางทะเลเพลิง

บนยอดเขาล้วนก็บังเกิดเสียงกู่ร้องขึ้น เสียงร้องใส่กังวานยาวนาน ทะลวงผ่านสำเนียงแห่งการฆ่าฟันที่อื้ออึงดุจกระแสน้ำ บรรลุขึ้นถึง แก้วชั้นฟ้า!

"เป็นฝ่าบาท! เป็นฝ่าบาท! ฝ่าบาทยังทรงอยู่!"

เสียงกู่ร้องยาวนานนั้นกระตุ้นให้กองทัพวายุเมฆาที่กรำศึกอย่าง ยากเข็ญระดมกระชวยขึ้น พวกเขาปาดหยาดโลหิตบนใบหน้าทั้ง กัดแก่งดาบในมือ "พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไปช่วยฝ่าบาท!"

เมื่อเสียงกู่ร้องยาวนานนั้นขาดลง เกร่างสีแดงสายหนึ่งก็เหิน ออกจากยอดเขาที่ไฟลุกโชน ท่ามกลางเมฆาแดงฉานเปลวเพลิงโชติช่วง ร่าเง้นก็ราวกับเป็นเฟิงหวงซึ่งเสกขึ้นจากไฟร้อนแรง ตลอดร่างเต็มไปด้วย ประกายสีแดงเจิดจรัสจับตา ฟุ้งออกจากทะเลเพลิง โผนสู่วังเวหาสูง โฉบผ่านผิวนทะเลสาบ... ขณะที่ทหารราชองค์รักษ์ข้างทะเลสาบยังตะลึง ปากอ้าตาค้างอยู่นั้น รุ่งสีเงินสายหนึ่งท่ามกลางแสงสีแดงเรืองรองก็พาเอา พลังภาพมหาศาลปานจะเบิกฟ้าแหวกดินได้ทะลวงลงมาจากเว็จฟ้า... ศีรษะปลิดลอยขึ้นกลางอากาศ มังกรขาวตัวหนึ่งแผดเสียงคำรามอย่าง บ้าคลั่งอยู่กลางนภา บินฉวัดเฉวียน ร่างนับไม่ถ้วนถูกกวาดขึ้นกลางอากาศ แล้วร่วงลงโดยไร้สัมเสียง...

ติ๊งๆๆ...

เสียงตีเท้าอาซาแน่นชนิดและถี่กระชั้นประหนึ่งดังมาจากฟากฟ้า ย่ำให้เสียงตะโกนฆ่าฟันก้องกัมปนาทนี้มีอันแตกไป กระหึ่มดุจสนับทึบ ผาด ทำให้ทหารทั้งสองทัพที่กำลังห้าหั้นชนิดเลือดเข้าตาสะตุ้ง แม้ดาบ จะยังคงฟาดลงไม่หยุด ฝึให้ยังคงมุ่งไปข้างหน้าไม่ถอย ทว่าในสมอง

กลับจุกคิดขึ้นพร้อมกันว่าหรือกองทัพปีกกาพม่าถึงแล้ว?

ความคิดนี้กระทำให้กองทัพวายุเมฆายังอีกเหมิม และกระทำให้ทหารราชของครักษย์ยังระย่อในอก!

เสียงก๊อบเท้าอาซาใกล้เข้ามาทุกขณะ ดังมาจากที่ราบปากหริดีกลางแสงชมพูขมัวและเสียงก๊อบเท้า พลอาซาสี่เงินราวกับทะยานมาจากขอบฟ้า เพราะสะท้อนรัศมีจับตาในแสงราตรี ธงเฟิงสะบัดไหวในอากาศ...นี่หรือจะเป็นทัพวายุเมฆา? ทว่า...ไฉนยังมีทัพวายุเมฆาอีกทัพหนึ่งเล่า แต่ยามนี้หาใช่เวลาใครครวญหาคำตอบไม่!

ทหารสองฝ่ายที่ฟาดฟันกันอยู่บนยอดดงลับแรกอดเหลือบมองกองพลอาซาซึ่งควบทะยานเข้ามาอย่างรวดเร็วนั้นมิได้ เมื่อใกล้จนสามารถเห็นผู้อยู่หน้าสุดได้ ทหารวายุเมฆาก็ผลอตะโกนลั่น "เป็นขุนพลจี้! เป็นขุนพลจี้!"

เสียงโห่ร้องว่า "ขุนพลจี้ขู่มาแล้ว!" แพร่ไปทั่วทั้งเขาถู่ฉิงโดยพลันเป็นดุจพละกำลังมหาศาลสายหนึ่งซึ่งข้ามแรกเข้าสู่ร่างทหารวายุเมฆาส่งให้พวกเขาเฝ้าเพียงส่องประกายระเปร่า พลานุภาพก็ยิ่งเหี้ยมหาญเหลือตำนาน! ทว่าทหารราชของครักษย์ที่สู้ศึกอย่างยากเข็ญกลับหนาวเยือกในอก ร่างสิ้นสะท้าน ขณะที่มือข้างเล็กน้อย ศีรษะก็ถูกทหารวายุเมฆาปลิดไป!

ผู้ที่ควบม้าอยู่เบื้องหน้าสุดก็คือจี้ซุนพลใหญ่แห่งวายุเมฆา ส่วนผู้ที่ควบม้าอยู่เสมอกับเขาคือคนหนุ่มสวมเกราะสี่เงินสี่นายซึ่งอายุและรูปลักษณ์ใกล้เคียงกัน เมื่อตะบึงมาถึงเชิงเขา คนทั้งสองก็กระโดดลงจากอาซาเหินร่างขึ้นเขาลู่ฉิงตรงๆ เพียงเฝินขึ้นไม่กี่คราคนก็อยู่บนยอดดงลับเป็นที่เรียบร้อย แต่กระบวนท่านี้ก็เห็นได้ว่าวายุฤทธิ์ของพวกเขาเหนือล้ำกว่า

ยอดฝีมือลำดับต้นๆ ในยุทธภพ พวกเขายังไม่หยุดฝีมือ เห็นตรงต่อขึ้นไปยัง ยอดเขา ทหารราชวงศ์ครักษผู้หมายจะขัดขวางระหว่างทางล้วนกลายเป็น วิญญาณใต้คมกระบี่ไปแล้ว!

ด้านทหารอายุเมฆาห้าหมื่นนายที่เพิ่งมาถึงก็บ่ายหน้าตรงขึ้นเขาล้วนอิง ตามคำบัญชาของจีซู สถานการณ์ของสองทัพซึ่งเดิมไม่แพ้ไม่ชนะก็พลิกผัน ทันใด ทหารราชวงศ์ครักษตกลู่วิ่งวิกฤตซึ่งต้องกระเสือกกระสนอย่าง ยากลำบาก ส่วนทหารอายุเมฆาอิงกระเหี้ยนกระหือรือ โจมตีดุตันกว่าเก่า ผู้ที่ทรุดลงจึงเป็นนักรบเกราะน้ำตาสมากกว่า!

การห้าพันบนเขายังคงดำเนินต่อไป นักรบเกราะเงินและเกราะน้ำตา ลต่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุดมือ ศึกรุนราวกับพวกเขาเข้าใจตรงกันแต่แรกแล้วว่า ผู้ที่ยืนหยัดได้จนถึงตอนท้ายก็คือผู้มีชัย! ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะมีสหายทรุดกาย ลงไปสักกี่คน ไม่ว่าจะสังหารศัตรูได้กี่คน ผู้ที่ยังหายใจก็มีแต่ต้องบุกบัน ไปข้างหน้าสถานเดียว หากไม่ทะลวงวงล้อมออกไปก็ต้องสังหารข้าศึก ให้สิ้น...

มิรู้เวลาล่วงไปนานเท่าใด แสงจันทร์จางลงที่ละน้อย ฟ้าดินคล้าย ดำดิ่งอยู่กลางม่านมืดมิด ทว่ายามนี้เองพลันมีเสียงกบเท้าอาชาตั้งขึ้นจาก ทิศพายัพและอีสาน ไกลเข้ามาทุกทีๆ นั่นคือ...นักรบซึ่งสวมเกราะเงิน ตลอดร่าง! เป็นสวี่ยวนและเจิงจื่อ!

"ท่านแม่ทัพใหญ่...วายุเมฆา...วายุเมฆา...มีทัพหนุนมากเหลือเกิน ขอรับ...พวกเรา...พวกเราถูกล้อมไว้แล้ว!" เสา่หยวนมองตงซูฟั้งผู้มีโลหิต อาบขโหลมทั่วกายา มองซากศพเต็มภูเขา มองทหารราชวงศ์ครักษที่เหลือน้อย ลงทุกที มองทหารอายุเมฆาที่ทั้งมากมายทั้งไกลเข้ามาเรื่อยๆ เขาเอ่ย

เสียงแหบพร่า นั่นคือความหวาดหวั่นถึงขีดสุด "มะ...แม่ทัพใหญ่ เรา... เราหนีเกิดขอรับ!"

"ขุนพลเล่เอ เจ้ากลัวมากหรือ" ตงซูฟ่งจ้องเล่เอหยวนอย่างเยือกเย็น

"ชะ...ขอรับ..." เล่เอหยวนกลืนน้ำลาย บัดนี้ไม่สนแล้วว่าคำตอบจะชวนขยาดเพียงไร "พวก...พวกเราเดิมทีก็ไม่ควรมาปราบชิงฮ่องเตย เราทำโช่ต่อสู้ของทัพวายุเมฆาไม่ นี่เป็นการตัดสินใจพระทัยอันผิดพลาดของฝ่าบาท...เรา..."

ตงซูฟ่งฟังอย่างสงบ ปลายดาบเล่มโตในมือชี้ลงพื้น เขาเอ่ยปากอย่างอ่อนโยนว่า "เมื่อเจ้าหวาดกลัวปานนี้ ข้าจะช่วยเจ้าสักหน่อยก็แล้วกัน!"

ทันทีที่สิ้นเสียง เล่เอหยวนยังมีทันแจ่มแจ้งในความนัย ประกายดาบก็สาดวาบ ล้มคอเจ็บแปลบ จากนั้นก็รู้สึกเพียงศีรษะเบาหวิว แล้วเห็นร่างของตนทรุดลง...

"ฝ่าบาทไม่ทรงต้องการขุนนางเยี่ยงเจ้า!" ตงซูฟ่งเอ่ยวาจานี้ออกมาอย่างแผ่วเบา

เขากระชับดาบในมือแน่น แวดตาดูจวบเพลิงมองไปยังทัพวายุเมฆา เบื้องหน้า สืบเท้ายาวๆ เข้าหา ทหารวายุเมฆานายหนึ่งฟาดกระบี่เข้าใส่ เขาสะบัดข้อมือคราหนึ่ง พริบตาเดียวศีรษะของทหารนายนั้นก็ล้มลง ต่อมาเขาก็ก้าวต่อไปโดยไม่เหลือบมองแม้สักนิด ไม่ว่าผู้ที่เข้ามาจะเป็นใคร เมื่อดาบยาวเงื้องขึ้นก็เป็นต้องมีฝนโลหิตพร่างพรอมและร่างไร้วิญญาณที่ล้มลง!

ไม่รู้ว่าเดินมาไกลเพียงใด และไม่รู้ว่าจะสังหารคนไปมากมายเท่าใด เขาู้เพียงต้องมุ่งหน้าไปไม่หยุด ฟาดฟันดาบไม่หยุด และแล้วสรรพสำเนียงรอบกายก็บางลง เบาลง...สังหารทหารวายุเมฆาจนสิ้นแล้วกระนั้นหรือ

หรือเป็นทัพร้าของครักษ์ที่ถูกทัพร้าอายุเมฆาสังหารสิ้น? สิ่งเหล่านั้นราวกับไม่สำคัญทั้งนั้น เขาแค่ต้องมุ่งไปข้างหน้า สังหารทุกคนที่ขวางทาง จากนั้นก็ปั่นศีรษะเฟิงชื่อวันลงมาแล้วกลับนครหลวง กลับไปอยู่ข้างกายฝ่าบาท!

เบื้องหน้ามีบางสิ่งวูบไหว แสงแยงตาเห็นผ่านท้องฟ้าราวอสนีบาดคละเคล้ากับเสียงคำรามรวดร้าวของลมที่ถูกกรีดผ่าน ชั่วโมงนั้นในความมึนงงเขาก็กระจ่างแจ้ง กระจ่าง เขาก็ยิ้มออกมา ในฐานะนักรบก็ควรเป็นเยี่ยงนี้! เขายกข้อมือ ดาบเล่มโตแปลงเป็นรุ้งยาวพุ่งออกไป... จากนั้นสติรับรู้ก็พลันแจ่มชัด มองเห็นได้ถนัดตาว่าดาบกับครุฑเงินพุ่งปราดดุจสายฟ้า สวนก้นกลางอากาศแล้วเลยไป...

שוב! เขาได้ยินเสียงอย่างชัดเจน แต่ร่างกายคล้ายกับสูญเสียการรับรู้ไปแล้ว หวังคิ้วมีบางสิ่งขี้ออกมา ไหลลงสู่ดวงตา เมื่อยกมือปาดกลับสัมผัสตุ๊กตารยาวซึ่งเสียบลึกลงสู่หน้าผาก! ร่างของเขากำดั่งหงายไปด้านหลัง พละกำลังทั้งหมดราวถูกสูบออกไปซ้ำๆ สิ่งที่เขาสูญเสียตาคือแว้งฟ้าสุดลูกหูลูกตา ไฟศาลถึงเพียงนั้น มีตมิตถึงเพียงนั้น... เขารู้สึกได้เตือนรางว่าเบื้องหน้าคล้ายกับมีบางสิ่งลึกลับ แต่นั่นก็ไม่เกี่ยวกับเขาก็คงต่อไป

มือของเขาล้วงเอาพระราชโองการม้วนนั้นออกมาจากอก นั่นคือสิ่งซึ่งฝ่าบาทสั่งให้มอบแก่ชิงอ่อง ทว่าเขายังไม่มีโอกาสพบหน้าชิงอ่องเพื่อมอบความกรุณาของฝ่าบาทให้นางเลย แต่อย่างไรก็ต้องให้นางรู้ ให้นางรับรู้ฝ่าบาทคือเหนือหัวผู้เมตตาและพระทัยกว้าง

นิ้วคลายออกอย่างอ่อนล้า ลมสายหนึ่งโชนมา พัดให้พระราชโองการบนพื้นลอยขึ้นและคล้อออกจากกลางอากาศ บนกระดาดขาวทรงสี่เหลี่ยมยาวสองซีกเยาะกลับมีอักษรขนาดใหญ่เพียงคำเดียวว่า 'อภัยโทษ'!

อภัยโทษ?

มูมปากตงซู่ฟ่งเผยอขึ้นอย่างสิ้นแรง บัดนี้เขาพลันกระจ่างแจ้ง แค่ว่า...
เขาคล้ายจะทำให้ความตั้งใจของฝ่าบาทต้องเหลวเลยเสียแล้ว!

อภัยโทษ!

ฝ่าบาท 'ไม่ว่ากระหม่อมจะพ่ายหรือมีชัยเหนือเพิงซื่อวิน พระองค์
ก็ล้วนแต่ทรงเว้นอาญาให้กระหม่อม

ฝ่าบาท นี่คือนิยามของพระองค์หรือ แต่กระหม่อมไม่ต้องการ!
พระองค์ต่างหากคือเหนือหัวเพียงหนึ่งเดียวของกระหม่อม!

"โบราณว่าใจคนจริงไม่สิ้นคลอน จนชีพถอนยังแน่วแน่เพื่อแผ่นดิน
โลหิตหลังล้างทั่วทั้งพิภพ กระตุกชาวถูกกดขี่ได้หลุดถอน ไม่กลัวฝุ่นกลิ่นเฝ้า
กายหายสิ้น จิตโชนฉายชัดยังฟ้าคราม!" ตงซู่ฟ่งรำพัน เสียงค่อยๆ เบาลง
ทีละน้อย เขาล้วงมือที่ราวกับจะสั่นตามไปด้วย

"ฝ่าบาท...เถาเหยี่ยว..."

ตงซู่ฟ่งแม่ทัพใหญ่สุดท้ายแห่งจักรวรรดิต้าตงหลับตาลงใน
รัชศกจิ้งเหยียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบ วันที่สี่สิบห้า ปลายยามอัน
วจาสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้คือ 'ฝ่าบาท...เถาเหยี่ยว...'

เวลาเดียวกันนั้นฮ่องเต้จิ้งเหยียนตี้กำลังนั่งสมาธิข้ามคั่นอยู่ในตำหนัก
ตั้งเทา ส่วนตงเถาเหยี่ยวกำลังสู้ศึกอยู่กับหวงเฉา

สำหรับแม่ทัพในปลายยุคผู้นี้ คนรุ่นหลังวิจารณ์ว่าเขา 'หัวรั้นและ
สายตาดั้นเขิน' แต่คำว่า 'ภักดี' ซึ่งนักประวัติศาสตร์จารเอาไว้กลับมีมิผู้ใด
ได้แย้ง

การศึกมาถึงช่วงท้ายแล้ว ทหารราชของครักษบนเขาล้วงมือที่รูดชีวิต
มีน้อยจนนับได้ แต่ซู่ซู่ สวี่ยาน และเจิงจื่อผู้ดูดสาหัสได้พบกันก็ไม่ตื่นตื่นยินดี

สักครึ่งส่วน สายตาที่สับสนสับสนแต่รู้ร้อนระวนระวาย เหล่าแม่ทัพใหญ่ ผู้ประจันหน้ากับข้าศึกพันหมื่นก็ยังสงบสุขุมได้ ยามนี้กลับไม่อาจอำพราง ความกลัวฉนวนในใจได้เลย

เพลิงไหม้บนยอดเขาล้วนอิงอ่อนกำลังลงที่ละน้อย ดับมอดลงอย่างช้าๆ...แต่ฝ่ายบาทเล่า จิวทรงเล่า หลินจีเล่า เหตุใดจึงหาไม่พบสักคน พอเคลื่อนสายตามองรอบด้านก็เห็นซากศพเกลื่อนกลาด ในนั้นมีทหาร วายเมฆามากมายนัก!

"ต่อให้ต้องชุดเขาลูกนี้จนราบก็ต้องหาพวกเขาให้เจอ!" เสียงเจิ้งจื่อ หึ่งหนาทั้งแหบ เขาหลบสายตาของอีกสองคน กวาดมองไปเบื้องหน้าแทน แต่ภูเขาซากศพและทะเลเลือดนั้นก็ทำให้เขาต้องหลับตาแน่น!

ทันใดนั้นสวียวนก็เข้มนมอง จากนั้นก็ก้าวเร็วๆ ออกไป แต่เดินไปเพียงครึ่งทางก็ชะงักฝีเท้า ราวกับตรงหน้ามีสิ่งน่ากลัวบางอย่างกระทำให้ เขาพรันพรึง ทำให้เขาไม่กล้าสืบเท้าต่อไปอีกแม้แต่ครึ่งก้าว!

จีซูและเจิ้งจื่ออยู่ด้านหลังเขา เท้าซึ่งเดิมยกขึ้นพลันวางกลับลงไป ไม่กล้าเข้าใกล้ขึ้นมาอย่างจับพลัน ล่วงไปเนิ่นนานทั้งสองถึงยกเท้าที่เสมือนหนักพันชั่งขึ้น ก้าวไปที่ละก้าวอย่างเชื่องช้า คล้ายกับว่าหากเดินช้าสักหน่อย สิ่งน่ากลัวบนทางข้างหน้าก็จะมลายไป แต่ระยะทางกลับสั้นเหลือใจ ไม่ว่าจะ พวกเขาจะหวังเห็นเยวเยียงไร สุดท้ายก็ต้องเผชิญหน้าจนได้

"หลิน...หลินจี..." น้ำเสียงแหบใหญ่ของเจิ้งจื่อขาดห้วงกลางคัน ลมหายใจกระชั้น หัวไหล่สะท้านรุนแรงอย่างมิอาจควบคุม ต่อมาร่างมเหีมาของเขาก็ทรุดลง คุกเข่าอยู่บนพื้นที่เต็มไปด้วยโลหิต สองมือกุมศีรษะแน่น...

"อ๊าก!!!!"

เสียงโหยहनราวดรั่วสะท้อนก้องทั่วเขาล้วนอิง เขาทำให้เกิดเสียงสะท้อน

บาดหูสะเทือนใจระลอกแล้วระลอกเล่า

จีซูและสวียวนมิได้แผดเสียงร้อง แต่ร่างกายก็คล้ายกับไม่อยู่
ได้รับการควบคุมของพวกเขาอีกแล้ว ทรวดลงคุกเข่าอย่างไร้เยื่อแรง

"นี่...ไม่มีทางเป็นหลินจี้ไปได้" สวียวนผู้เยือกเย็นมีเหตุผล
มาแต่ไหนแต่ไรพิมพ์้าขึ้น ปรารถนาจะได้คำยืนยัน

ทว่าไร้ซึ่งเสียงตอบ จีซูเพียงเคลื่อนไหวทั้งสอง เมื่อขยับมาถึง
ข้างร่างนั้น บุรุษผู้หนักแน่นสุขุมเสมอมาก็พับลงกับพื้น นิ้วทั้งสิบจิกพื้นแน่น
ปล่อยให้เห็นภูเขาสวมครีดยาฆ่าเชื้อ!

มือเกาทัณฑ์เทพแห่งกองทัพวายเมฆาบัดนี้เอนกายสงบนิ่งอยู่บนพื้น
นอนอยู่กลางโถงหิตของเขาเอง มือยังคงกุมเกาทัณฑ์ยาวแน่น ทว่าเขามีอาจ
น้ำวสาวยิงศรได้อีกแล้ว เพราะดาบยาวเล่มหนึ่งปักอยู่บนศีรษะ และผู้ที่
เอนกายอยู่ห่างจากเขาไม่กี่ก้าวคือแม่ทัพใหญ่ตงซู่ฟิงที่มีศรเงินดอกหนึ่ง
เสียบทะลุหว่างคิ้ว!

เสียงฝีเท้าอาชาดั่งขึ้นอีกครา เพียงครู่เดียวกองทัพสีดำก็มาถึง
ประหนึ่งชนนกที่พลิวผ่าน ในโลกนี้ทัพที่รวดเร็วปานนี้ก็มิได้ทัพปึกกาฬ
เท่านั้น แต่ทหารวายเมฆาบนเขากลั้วไม่มีสักคนที่ไม่ให้อึ้งย้งดี

ศึกยุติแล้ว สหายทอดกายเคลื่อนไหวเต็มพื้นที่ ซากศพเคลื่อนไหวเต็มเขา
ความมืดหวังเต็มอก ความทุกข์ระทมเต็มหัวใจ

ภูเขาล้วนอึ้งเสียงสัจเป็นพิเศษ ไม่มีเสียงสัตว์ราวู ไม่มีเสียงตะโกน
ประทัดประหาร และไม่มีเสียงมนุษย์...คนนับด้วยหลายหมื่นอยู่ ณ ที่นี้
แต่กลับมีเพียงความนิ่งสงัดอันหนักอึ้ง

เหล่าทหารปึกกาฬจ้องมองภาพตรงหน้าด้วยอาการปากอ้าตาค้าง

พวกเขาต่างเป็นนักรบผู้ผ่านสมรภูมิตันเป็นป่าดาบฝนเก่าทัณฑ์มาก่อน เช่นกัน ทว่าความอ่อนเจอนาดตรงหน้ากลับกระแทกให้หัวสมองว่างเปล่า ภาพเช่นนี้เป็นผลจากศึกดุเดือดปานใดกัน!

"ฝ่าบาท เรามาสายเสียแล้วพะยะค่ะ!"

ตวนมู่เหวินเชิงกับเฮ่อซีชู่มองเฟิงหลันซีที่เบื้องหน้าอย่างพร้อมเพรียง จากนั้นถึงละลายตาไปทางทัพวายุเมฆาบนเขาล้อมวง ยามนั้นมีผู้ด้วยเหตุใด ในหัวอกพวกเขาทั้งบังเกิดไฉนเยียบกระแสนี้

"จบสิ้นแล้ว..." เฟิงหลันซีเอ่ยออกมาโดยไม่รู้ตัว

จบสิ้นแล้ว...สิ่งที่จบสิ้นคืออะไรเล่า การศึกจบสิ้นหรือมีสิ่งอื่นที่จบสิ้น?

เสียงกับเท้าอาษาปรายดังขึ้น พอเอียงศีรษะมองไปก็พบอาษา อย่างก้าวมาแต่ไกล คนซูดครามผู้หนึ่งโยกเยกไปมาอยู่บนหลังอาษา

"ยงอ๋อง ซีเออร์เล่า" จิวเวยกะโดดลงจากอาษาอย่างทุลักทุเล ตั้งคำถามกับเฟิงหลันซีด้วยอาการเหนื่อยหอบ เขาไม่รู้วิชายุทธ์ วิชา ชับควบอาษาก็ไม่ถ่องแท้ ดังนั้นจึงเฟิงถึงเอาบัดนี้

เฟิงหลันซีได้ยินคำสีหน้าก็แปรเปลี่ยนทันใด นัยน์ตาสีกล้ำดูจ หวังสมุทรมืดมืดเกิดระลอกคลื่น เขาเห็นร่างจากอาษาตรงขึ้นเขาประหนึ่ง ดั่งอสนีบาตสีหมึก เพียงพริบตาก็หายลับไป

ตวนมู่เหวินเชิงกับเฮ่อซีชู่ตะลึงตามติดตามไป จิวเวยกะวิ่งขึ้นเขาไป เช่นกัน เสียตายแต่ว่าเขาผู้ไม่รู้วิชาตัวเบาถูกทิ้งอยู่ห่างลิบ

เมื่อพวกเขาไปถึงทางลาดของกลีบแรก เกร่างคนตรงหน้ากลับทำให้ พวกเขาชะงักฝีเท้าโดยพลัน

ฉีชู่ สวียวน และเจิงจื่อกั่มศีรษะคุกเข่าอยู่กับพื้น ตรงกลางระหว่าง พวกเขามีคนผู้หนึ่งเอนกายอยู่โดยไร้เสียงไร้ลมหายใจ

หรือว่า... ช่วงเวลานั้นกระแสน้ำเย็นเยียบเกี่ยววกราดสายหนึ่งก็แผ่เข้ามา
คุกคามเฟิงหลันซี ส่งให้ร่างของเขาโงนเงน แสบจะยืนไม่อยู่

ตึก...ตึก...ตึก...

กลางขุนเขาหนึ่งส่งดพลับมีเสียงผีเห่าดังขึ้น รวากับแต่ละอย่างก้าว
ล้วนกระแทกศิลาบนภูเขาก่อนหนึ่งให้ดังสะท้อน กังวานจากบนลงล่าง
จากไกลมาใกล้ได้อย่างมีจังหวะจะโคนยิ่ง...

บุรพาทิศมีแสงอรุณทวยสาดขึ้นแล้ว ทุกสิ่งบนเขาล้วนอิงแจ่มชัดขึ้น
ที่ละน้อย เกรว้างซึ่งก้าวมาจากยอดกลีบที่สองปรากฏเข้าสู่สายตาของ
คนทั้งหลายอย่างแจ่มชัด ไกลเข้ามาที่ละก้าว ชัดขึ้นทีละนิด พริบตาที่เห็น
ได้ชัดแจ่ม คนทั้งหมดก็ล้วนตระหนกจนมีอากหาใจ!

คนผู้นั้น...นั่นคือมนุษย์โลหิต!

ตั้งแต่ศิระระจรดปลายเท้า เส้นผมทุกเส้นไปจนถึงผิวกายทุกส่วน
ล้วนเป็นสีโลหิตแดงฉาน กระทั่งดวงตาคู่นั้นก็ราวกับถูกโลหิตฉาบ
ประกายซึ่งสะท้อนออกมาแดงกำและเย็นเยียบ คนผู้นั้นมองตรงไปเบื้องหน้า
ในลักษณะซึ่งที่อ ประหนึ่งตรงหน้าคือความว่างเปล่า มือขวาถูกระเบียว
เล่มหนึ่งที่กำลังกลายเป็นกระบี่โลหิตไปแล้ว เลือดสดๆ ยังหยดลงที่ละหยด
มือซ้ายกุมกุญแจยาวผืนหนึ่ง ภาษานั้นก็เป็นภาษาโลหิต ลากยาวอยู่เบื้องหลัง...
ด้านหลังมีนักรบอารณณ์เงินสี่นายติดตามอย่างใกล้ชิด

แสงอรุณอ่อนจางช่วยซบจากด้านหลัง สตรีผู้ประจุก้าวออกจาก
ทะเลสาบโลหิตผู้นี้ในกาลข้างหน้าถูกเรียกว่า 'เฟิงหวงโลหิต' เพราะ
ภาพในเวลา

"ฝ่าบาท!"

ฉีซู สุวียน และเจิงจื่อบังเกิดความรู้สึกทั้งโศกเศร้าและยินดี

ผสมปนเป พวกเขาหยัดกายขึ้นปราดไปข้างหน้า เวลานั้นน้ำตาก็ทะลัก
ออกมาอย่างเหลือจะควบคุม หมายถึงเอ่ยบางสิ่ง ทว่าลำคอกลับถูกอุดไว้
ได้แต่มองฝ่าบาทของพวกเขาทั้งน้ำตา มองท่านอ่องผู้หวนกลับมาอย่าง
ปลอดภัย!

ในที่สุดสายตาเฟิงชิววินก็เคลื่อนไปจับร่างของพวกเขา จากนั้น
เสียงเย็นชาเรียบสนิทก็ดังขึ้น "พวกเจ้ามาทั้งหมดแล้ว"

"ฝ่าบาท ทรงปลอดภัยดีก็ดีแล้วพะยะค่ะ" เจิงจื่อปาดหยาดน้ำตา
บนหน้าพร้อมๆกับเอ่ยสะอึกสะอื้น

"อืม ข้าไม่เป็นอะไร" เฟิงชิววินพยักหน้า เหมือนจะยิ้มให้อีกด้วย
ทว่าโลหิตที่ท่วงหน้านั้นกลับทำให้ผู้อื่นมีอาจมองสีหน้าของนางให้ชัดได้
"ข้าแค่เหนื่อยนิดหน่อยเท่านั้น อยากหลับสักตื่นเหลือเกิน"

"ฝ่าบาท"

ฉีกกับสวี่ยวนปราดเข้าไปหา แต่เมื่อจะเอ่ยปากกลับไม่อาจกล่าว
ต่อไปได้

เฟิงชิววินมองไปทางพวกเขา ต่อมาก็เห็นหลินจี้ซึ่งอยู่บนพื้น นาง
พยักหน้าน้อยๆ "หลินจี้ก็เหนื่อยแล้วเหมือนกันหรือ เขาหลับไปแล้ว" นาง
ละสายตาก็ครา ย้ายไปจับบนร่างจิวเว่ยแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "จิวเว่ย
จิวหรงก็หลับอยู่ในถ้ำบนเขาเช่นกัน เจ้าไปอุ้มเขาลงมาได้หรือไม่"

"ซีเออร์..." จิวเว่ยหนาวสะท้านในอก

เฟิงชิววินไม่รอให้เขากล่าวจบก็หันไปหาเจิงจื่อ "เจิงจื่อ ข้ากลัวผู้อื่น
จะไปปรบกวณจิวหรง ดังนั้นจึงวางศิลาก้อนหนึ่งบังปากถ้ำไว้ เจ้าไปช่วยจิวเว่ย
เคลื่อนมันออกได้หรือไม่"

"ฝ่าบาท..." น้ำเสียงและอากัปกริยาของเฟิงชิววินทำให้เจิงจื่อพรั่นพรึง

"ที่จริงจิ๋วหวังรักสะอาดยิ่ง ไม่ชมชอบให้ผู้อื่นแตะต้องตัว" เฟิงซื่อวิน กลับพูดเองเออเองอีกครา "แต่หากให้จิ๋วเคยเป็นผู้ไปอุ้มเขา เจิงจื่อไปย้ายศิลา เขาต้องยินดีแน่"

ว่าแล้วนางก็เดินลงเขาไปเอง ตั้งแต่ต้นจนจบนางมิได้เหลือบแลไปทาง เฟิงหลันซีแม้สักหน และมีได้มองกองทัพปีกกาฬหลายหมื่นนายที่ยืนอยู่ เบื้องหน้าजनิตเดียว

ศึกนั้นบนเขาล้วนอิงผู้ที่กำลังในท้ายที่สุดก็คือชิงอ่อง ทว่าชัยชนะนี้ กลับแลกมาด้วยราคาแพงแสนแพง แคศึกเดียวนางไม่เพียงสูญเสีย ทหารคนสนิทไปสองนาย แต่ทัพวายุเมฆาในบัญชาเกือบสามหมื่นนาย ยังดับชีพไปถึงหนึ่งหมื่นสองพัน! ศึกนี้ยังเป็นศึกอันยากเข็ญที่สุดนับแต่ ก่อตั้งกองทัพวายุเมฆามา และก็เป็นศึกที่มีผู้บาดเจ็บล้มตายมากที่สุด นับแต่เริ่มมีสงคราม! โดยทหารราชวงศ์ครั้นนั้นมลายสิ้นหมดทั้งกองทัพ!

ในสายต่านักประวัติศาสตร์ศึกนี้เป็นหลักฐานอันแน่นหนาถึงเรื่องที่ว่า ชิงอ่องคือนักพิชัยสงครามผู้เลิศล้ำ นางอาศัยทหารเกือบสามหมื่นล่อทัพใหญ่ เจ็ดหมื่นเข้าไปในเขา ทำลายจิตฮึกเหิมและบั่นทอนกำลังพลของพวกเขา ครั้นแล้วครั้งเล่า ครั้นแล้วจึงให้ทัพวายุเมฆาห้าหมื่นนายที่ซุ่มเอาไว้มาขจัด ยอดทหารกลุ่มสุดท้ายแห่งจักรวรรดิต้าตงจนราบคาบ การวางกลยุทธ์ ทั้งหมดผสมบูรณหมดจดยิ่ง อุบายที่ใช้ก็อัศจรรย์เหนือสามัญ คู่ควรแก่ สมัญญา 'เฟิงอ่ององค์ที่สอง' อย่างแท้จริง

นักประวัติศาสตร์นับเพียงผลลัพธ์ในตอนท้ายเท่านั้น ส่วนทหาร วายุเมฆาหมื่นกว่านายที่ดับวิญญาณลง ในสายตาพวกเขาก็เป็นเพียง สิ่งแลกเปลี่ยนน้อยนิดที่จำต้องจ่ายเพื่อชัยชนะ แต่พวกเขากลับไม่รู้ว่

การตกลงไปของหนึ่งหมื่นกว่าชีวิตนี่เป็นความกระหึ่มกระเทือนที่ปวดร้าว
ปานใดสำหรับเฟิงซือวิน! พวกเขาไม่รู้ว่่าหนึ่งหมื่นกว่าชีวิตที่เสียไปนี่เท่ากับ
เป็นการกริตรีอยแผลหนึ่งกว่าสายลงบนร่างของนาง ทำให้โลหิตเนืองนอง
เข้าเนื้อจนเห็นกระดูก!

เดือนสิบ วันที่ยี่สิบหก ปลายยามเย็น

"ลิวอวี่น ตอนนีฝ่าบาททรงเป็นเช่นไรบ้าง"

ในกระโจมอ้อง คู่แม่ผู้คอยติดตามชิงอ้องกระซิบถามลิวอวี่น

ลิวอวี่นขมวดคิ้วเรียวต้งโบทลิ่วแล้วส่ายหน้าอย่างเป็นห่วง "พื้นที่ที่
เสด็จกลับมา ฝ่าบาทก็สงรงน้ำ แต่ทรงแช่อยู่ในถ้ำน้ำเกือบสองชั่วยามแล้ว
ถึงข้าจะเปลี่ยนน้ำอุ่นให้เสียบๆ จะได้ไม่ทรงจับไข้ แต่แช่อยู่ในน้ำนาน
ถึงเพียงนั้นก็ไม่ดีต่อพระวรกายอยู่ดี"

"อะไรนะ" คู่แม่ร้องเสียงหลง แล้วก็รีบยกมือทั้งสองขึ้นปิดปาก
ทันใด "ยังทรงแช่อยู่ในน้ำอีกหรือ นี่จะได้อย่างไรกัน ข้าหลงนึกว่าฝ่าบาท
ทรงพักผ่อนอยู่เสียอีก"

"ฝ่าบาทอาจแผลอบรรทมในถ้ำน้ำก็ได้" ลิวอวี่นตอบเช่นนั้น เพราะ
นางเองก็ไม่อาจแน่ใจว่าท่านอ้องบรรทมไปแล้วจริงหรือไม่ แม้ว่าทุกครา
ที่นางเข้าไปเปลี่ยนน้ำ ดวงตาของเฟิงซือวินล้วนแต่ปิดอยู่ ทว่า...

ทันใดนั้นเสียงน้ำซู่ซาก็ดังขึ้น ทั้งสองสะดุ้ง

"ฝ่าบาททรงตื่นแล้ว?"

ลิวอวี่นและคู่แม่รีบก้าวเข้าไปด้านใน

"ฝ่าบาท ทรงตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะ!"

เฟิงซือวินพยักหน้าอย่างซัดซา

ลิวอวี่นและอู๋เม่ย์รีบช่วยเซ็ดกายแล้วสวมอาภรณ์ให้นาง สายตาเฉยชาของเฟิงซือวี่นหลุบลงน้อยๆ จากนั้นก็จับจ้องบนอาภรณ์ นี่คือชุดตัวโนซึ่งทำจากแพร เนื้อผ้าเบานุ่ม สีขาวหมดจดดูหิมะ สีขาวที่ขาวราวหิมะบัดนี้กลับขาวจนทึมแทบดำ

"ชุดเล่า?" จู่ๆ นางก็ถามขึ้น

"เพคะ?" อู๋เม่ย์ชะงัก ก็ทรงกำลังสวมอยู่มิใช่หรือ

"ชุดของข้าเล่า" เฟิงซือวี่นถามซ้ำ แวดตาเปลี่ยนเป็นคมกริบ

"ทรงหมายถึงฉลองพระองค์ชุดเดิมหรือเพคะ" เป็นลิวอวี่นที่ตั้งสติได้ก่อน "เมื่อครู่หม่อมฉันให้เสาะเหยียนนำไปซัก..."

ยังกล่าวมีทันจบประโยค แวดตาคมกริบดูคมดาบก็ตัวตมอมมาทันใด เป็นเหตุให้วาทจาของนางติดอยู่ที่ลำคอจนสิ้น

"ผู้ใดให้เจ้าเอาไปซัก"

เสียงตวาดดังขึ้น สองคนที่หวาดหวั่นยังมีทันตอบ เกร่างตรงหน้าก็ไหววูบ จากนั้นก็ไม่เห็นเฟิงซือวี่นเสียแล้ว

"หา? ฝ่าบาท พระองค์ยังสวมฉลองพระองค์ไม่เสร็จเลยเพคะ!" ลิวอวี่นรีบร้อนถลาออกไป ในมือยังประคองชุดอ่องสีขาวยาวไว้ แต่เมื่อออกจากกระโจมแล้ว ไหนเลยยังจะเห็นเงาเฟิงซือวี่นได้

วันนั้นทหารมากมายได้เห็นชิงอ่องที่สวมเพียงชุดตัวโนบางเบา เห็นร่างผ่านกลางค่ายไปด้วยตาของตัวเอง ว่องไวถึงเพียงนั้น ทั้งยังร้อนรนและหวาดกลัวถึงเพียงนั้น เป็นเหตุให้มีผู้ใดไม่หลงนึกว่าเกิดเรื่องใหญ่โตบางอย่าง ดังนั้นเหล่าทหารวายุเมฆมาจึงรีบพากันไปรายงานขุนพลฉีซู่สวี่ยวน และเจิ้งจื่อ ส่วนทหารปีกกาฬก็รีบรุดไปรายงานงอ๋อง

เสาเหยียนที่อยูริมแม่น้ำมองอารมณ์โลหิตกลืนควาคดขุ่นแสบจุก
 ในมือ มองน้ำอันเย็นเจี๊ยบในแม่น้ำ อุดขมอดคิ้วขมอมองแล้วถอนใจยาว
 มิได้

ตามความเห็นนาง ฉลองพระองค์นี้ไม่จำเป็นต้องซักแล้วจริงๆ เพราะ
 เลอะโลหิตมากมายถึงเพียงนี้ จะล้างให้สะอาดอย่างไรไหว ฝ่าบาทหรือก็ใช้ว่า
 จะทรงขาดแคลนฉลองพระองค์ มิสู้โยนทิ้งให้สิ้นเรื่องสิ้นราว นางเองจะได้
 ไม่ต้องเหนียวยากด้วย แต่ลิวอวี่นตั้งต้นไม่ยอม บอกว่าฝ่าบาทต้องทรง
 ประสงค์จะเก็บไว้แน่ ฮี! นางไม่เชื่อหรือ ลิวอวี่นต้องจงใจกลั่นแกล้งนาง
 เพราะนางลอบมองของอ๋องแน่ๆ

เสาเหยียนหยิบอารมณ์เปื้อนโลหิตมาจะจุ่มลงในแม่น้ำอย่าง
 ยอมรับชะตา ทว่ายังมีทันสั้มผัดน้ำ กระแสเย็นเยียบสายหนึ่งก็ข้ามแรกผิว
 เป็นเหตุให้นางอดผะแล้วหุดมือกลับมิได้

"หยุดนะ!"

ทันใดนั้นเสียงตวาดก็ดังขึ้น นางสะดุ้งจนมือสั่น อารมณ์เปื้อนโลหิตนั้น
 จึงร่วงลงสู่แม่น้ำ นางยังไม่ทันจะกรี๊ดร้อง ช่างหูกก็มีเสียงลมวูบผ่าน กระโชก
 จนผิวแสบชา เบื้องหน้าพบว่าลาย จากนั้นก็บังเกิดเสียงตุ้ม บางสิ่งตกลงไป
 ในน้ำ ละอองน้ำสาดกระเซ็นบดบังสายตาของนาง

"เจ้าคนข่มขำที่ได้กัน!" เสาเหยียนยกแขนเสื้อขึ้นปาดหยาดน้ำ
 บนใบหน้าออกพร้อมกับไวยาย แต่เมื่อมองเห็นตรงหน้าชัดตา นางก็ตาค้าง
 ลึนพันทันที "เฒ่า...ฝ่าบาท..."

เฟิงซื่อวี่นยืนอยู่กลางแม่น้ำ หายใจหอบถี่ราวกับเพิ่งวิ่งตะปิ้งมาพันสี่
 เส้นผมยาวและเสื้อผ้าถูกน้ำจนเปียกชุ่ม สายน้ำเย็นเจี๊ยบท่วมเสมอหัวเข่า
 ทว่านางคล้ายกับไม่รับรู้ เพียงถลึงตาใส่เสาเหยียนอย่างเย็นชาจนถึงขั้น

เคื่องแค้น ส่วนอารมณ์โหดซูดนั้นถูกนางใช้สองมือถอดไว้ นอกเป็นอย่างไร

"ฝ่าบาท หม่อมฉัน..." เสาเหยียนทรุดลงคุกเข่า ประหวั่นจนสิ้นทึ่มไป ทั้งร่าง เฟิงซือวิน⁺จ้องนางด้วยสายตาเย็นชาดูตันถึงเพียงนั้น รวากับนาง ก่ออาญาใหญ่หลวงอันมิอาจจกย้ายได้ แต่นางกลับไม่รู้เลยว่าได้ล่วงเกินอีกฝ่าย ที่ตรงไหน

"ลุกขึ้น"

เสียงเย็นเยือกดังขึ้น เสาเหยียนเงยหน้าก็เห็นเฟิงซือวิน⁺กำลังยกขา ก้าวขึ้นฝั่ง สองเท้าเปลือยเปล่าเหยียบพื้นดิน ทั้งคราบโลหิตเปื้อนชุ่มเอาไว้

"ฝ่าบาท พระบาทเป็นแผลแล้วเพคะ!" เสาเหยียนร้องด้วยความตกใจ ทว่าเฟิงซือวิน⁺กลับไม่ได้ยินวาจาของนางเลย ทหารอายุเมฆาและทหารปีกกาพีที่รุดมาตามรายงานยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว เมื่อเห็นนางยืนอยู่ริมฝั่ง อย่างปลอดภัยก็พากันชะงักฝีเท้า ด้านหน้าสุดของพวกเขา เगर่างสีดา ยืนอยู่อย่างเจียมมัน

เฟิงซือวิน⁺เคลื่อนฝีเท้าเดินไปที่ละก้าว ไกลเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุด คนทั้งสองก็เผชิญหน้ากัน

เมื่อมองตรงหน้าสงบสุขมดงวันวานตรงหน้าแล้ว ดวงหน้าซีดเผือกของ เฟิงซือวิน⁺ก็แดงกำขื่นทันใด ดวงตาทั้งคู่จ้องนิ่งไม่หวั่นไหว วาววับประหนึ่ง จะคั้นน้ำออกมาได้ โชติช่วงประหนึ่งสามารถจุดเพลิงแดงจางให้ลุกโชน ขึ้นมาได้ แต่แววตาซึ่งฉายออกมากลับเย็นเยือกคมปลาดิบถึงเพียงนั้น! ริมฝีปากนางสั่นระริกไม่หยุด ในดวงตาทอแววต่างๆ ผันแปรเปลี่ยนไป... นั่นคือขุ่นเคือง คือโกรธกริ้ว คือคับแค้น คือเสียใจภายหลัง คือขมขื่น คือเจ็บปวด คือโศกเศร้า คือชิงชัง...มือของนางคล้ายกับขยับขึ้นในจังหวะใด จังหวะหนึ่ง เฟิงหลันซีถึงกับสับสนได้ถึงจิตสังหารอันเกรี้ยวกราด...

ทว่าในช่วงพริบตาทุกอย่างนี้ก็สลายไป มือทั้งสองของเฟิงซีอวี่น
ประสานกันอยู่บนอก อารมณ์โหดอยู่ในอ้อมแขน ตลอดร่างสั้นสะท้าน
พันขบริมฝีปากแน่นจนโลหิตรินไหล มือซ้ายกุมมือขวาแน่น ยุติฝ่ามือ
ซึ่งพร้อมจะหลุดจากการควบคุมแล้วฟาดออกไปเอาไว้

อดีตนั้นมือซ้ายขวาของนางประดุจกฎวิญญูณสองดวงควบคุม
อยู่ หนึ่งนั้นจะฟาดออกไปด้วยกำลังทั้งหมด อีกหนึ่งนั้นกลับไม่ยอมปล่อย
มือขวานั้นจึงสั้นเต็มที่สุดจะควบคุม ส่วนมือซ้ายก็รัดข้อมือขวาแน่นหนา
เล็บฝังลึกลงสู่เนื้อ รอยโลหิตเป็นสายซึมออกมา...

"ซีอวี่น..." เฟิงหลันซีเย่นมือออก ใครจะรบคนตรงหน้ามากอดไว้

เสื้อบางเบา เท้าเปลือยเปล่า หยาดน้ำหยดจากปอยผมและ
เรือนกายนางไม่หยุด นางกอดอกแน่นด้วยอาการสิ้นระริกอยู่กลางลมหนาว
เวลานี้คนตรงหน้าช่างผอมซูบ เปราะบาง อ่างจ้ำง เศร้าสร้อย ทั้งยังงาม
อย่างอาดูร ซีอวี่น... ในอกมีบางสิ่งไหวสะท้าน ทว่ามือเขายื่นออกไปได้
ครึ่งทางก็ชะงักค้าง

เฟิงซีอวี่นหันยึดกายตรง ร่างที่เดิมสิ้นระริกก็นิ่งลงแล้ว อารมณ์
ทั้งหลายทั้งปวงมลายสิ้น มือขวาห้อยลง มือซ้ายกอดอารมณ์โหดไว้ที่อก
ตาคู่ นั้นจ้องมองอย่างราบเรียบไร้คลื่นไร้ความรู้สึก

เวลานั้นเฟิงหลันซีรู้สึกได้ทันทีว่าหัวใจว่างเปล่า คล้ายกับบางสิ่ง
บินหายไปอย่างฉับพลันและรวดเร็วเหลือเกิน แต่จิตใจต่อมาก็คคล้ายกับ
ถูกควักเอาบางสิ่งไป ทำให้เขาเจ็บจนสะท้านไปทั้งร่าง

ระหว่างทั้งสองก็นั่งกลางตัวระยะห่างเพียงก้าวเดียว แต่เฟิงหลันซี
กลับรู้สึกว่าเขาไม่เคยห่างไกลกันปานนี้มาก่อน

มิใช่ไกลลิบอย่างสุดขอบฟ้า มิใช่ห่างชนิดทะเลแปรเปลี่ยนเป็น

ฝัน...แต่คนผู้ห่างไปหนึ่งก้าวนี้แปลกหน้าอย่างสิ้นเชิง มิใช่เฟิงซือวั้นแบบใดๆ ที่เขารู้จักในช่วงสิบกว่าปีมานี้ คนตรงหน้าหนึ่งสนิท เสมือนแข็งที่ออกไปแล้ว ดวงตาตรงหน้าแว้งว้างว่างเปล่าโดยสมบูรณ์ ไร้ซึ่งความชิงชัง โศกเศร้า สิ้นหวัง...ตุจู่รูปสลักน้ำแข็งอันตระหง่านอยู่บนยอดเขาน้ำแข็งมานานหมื่นปี ผนึกเอาความคิดทั้งหมด ความรู้สึกทั้งหมดไว้ หากเป็นไปได้ก็จะแช่แข็งกระทั่งชีวิตไปด้วย!

ประสานสายตากันเนิ่นนาน ยืนเผชิญหน้าอย่างเงยบั้น ลมหนาวเป่าผ่านรอบทิศ พัดกระพือเสื้อคลุมยาวเส้นผมดำให้ปลิวลอยขึ้น ดินเหลืองปลิวว่อนในอากาศ ยามนี้ฟ้าดินอื้ออึงบ้าคลั่ง ทว่าก็วังเวงวังว่างถึงขีดสุด ในความไพศาลไร้ขอบเขตสรรพสิ่งล้วนดับสูญ สรรพสำเนียงนิ่งงัน มีเพียงลมพัดทรายฟุ้งเท่านั้น!

นาง...คิดสังหารเขา! และเมื่อครูนางแค้นที่ไม่อาจสังหารเขาได้!

เฟิงหลันซียืนอย่างเงยบั้น หัวใจราวถูกดาบน้ำแข็งกรีดเฉือน

"อากาศเย็นนัก...ชิงอ่องระว่างจะจับไข้" เขาได้ยินเสียงเซื่องช้าและชัดเจนยิ่งของตนดังขึ้นในความแว้งว้างระหว่างฟ้าดิน

"อืม ขอบใจย่องที่เป็นห่วง" เฟิงซือวั้นพยักหน้า สำเนียงตั้งสายธารเนิบนาบที่ไหลเรื่อยอย่างสงบ ไร้คลื่นไร้ร่องรอย นางกอดอภรณ์โลหิตในอกแน่น หมุนกายจากไป

"เหมันต์คล้ายจะมาถึงก่อนเวลา..."

ครั้นเห็นเงาหลังที่จากไปอย่างเด็ดเดี่ยวนั้นแล้ว เฟิงหลันซีก็รำพันเบาๆ หลุบตาลงมองมือของตน รู้สึกเหมือนจะถูกอากาศหนาวเหน็บกระทำให้สั้นน้อยๆ

เหมันต์ฤดูนี้คล้ายจะหนาวเย็นยิ่งกว่าปีนั้นที่เสด็จแม่สิ้นเสียอีก!

46

พานพมพลัดพราก จิตวิญญาณแห่งกล้วยต

"ถึงที่สุดแล้วนางก็ยังคงยึดการใหญ่เป็นหลัก"

เมื่อมองเงาร่างเฟิงซือฉินกกลางลมหนาวที่ห่างไปที่ละน้อยแล้ว ตวนมู่เหวินเชิงก็ผ่นลมหายใจแผ่วเบา มือซึ่งกุมด้ามกระบี่แน่นเลื่อนออกอย่างไร้สัมผัสเสียง

"ชิงอ๋อง..." เฮ่อชีชูอ้าปากหมายจะเอ่ยบางสิ่ง ทว่าวาจาทั้งหมด หายวับไปอย่างกะทันหัน เขาทอดมองไปเบื้องหน้า อารมณ์ยาวสี่ขาว พลิ้วสะบัดกลางสายลมไม่หยุด เกศาดำยาวเหยียดม้วนตลบ ร่างผอมซูบ เพราะบางรากับจะปลิวตามลมไป เขาคงมองอยู่อย่างนั้น หลังจากผ่านไป เป็นนานความค้ำเน็งทั้งหมดก็แปรเป็นเสียงถอนใจ

ตวนมู่เหวินเชิงหมุนกาย มองไปทางค่ายอันเป็นระเบียบเรียบร้อย ของกองทัพวายุเมฆา "วายุเมฆาห้าหมื่น...นอกจากห้าหมื่น ถึงกับยังมี อีกห้าหมื่น"

"กล่าวกันตามกำลังแคว้นของชิงโจว การมียอดขุนศึกสิบหมื่นมิใช่เรื่องยากอันใดเลย แคว่ว่า..." เฮ่อชี่ซู่ซู่ชงักเล็กน้อย มีแววกังวลแฝงอยู่บ้าง "ทหารห้าหมื่นนายนี้ของชิงอ่อง ไม่เพียงทั่วหล้าไม่ล่วงรู้ กระทั่งฝ่าบาทก็คล้ายกับไม่ทรงทราบด้วย"

"กระทั้งฝ่าบาทก็ไม่ทรงทราบ?" ตวนมู่เหวินเชิงหนักอึ้งในหัวใจ

เฮ่อชี่ซู่ซู่ก็ห้วงเช่นกัน "กำลังที่ชิงอ่องซ่อนเร้นไว้มีโอกาสดูแคลนได้จริงๆ ไม่รู้เลยว่าสถานการณ์ภายนอกจะเป็นเช่นไร มีนำเหล่าชนอวี่ถึงได้ระแวงระวังขนาดนี้"

"ชนอวี่แม้จะด้านทานเต็มที่ แต่ฝ่าบาทก็ยังทรงนำทัพมาช่วยอยู่นั่นเอง มากพอให้เห็นได้ว่าชิงอ่องมีน้ำหนักเพียงใดในพระทัยของฝ่าบาท" สายตาตวนมู่เหวินเชิงมองไปทางเพิงหลันซีผู้ยืนนิ่งดูจวบสลัก เขานึกสะทกสะทอนอย่างลึกซึ้ง "เสียตายเพียงว่าเรามาช้าเกินไป แต่ไม่ว่าวันหน้าอ่องทั้งสองจะเป็นเอียงไร เราแค่ต้องจดจำไว้ว่านายของเราคืออ่องอ๋องก็พอ"

"ใช่" เฮ่อชี่ซู่ซู่ก็มองไปทางเพิงหลันซีเช่นกัน คนทั้งหลายล้วนจากไปหมดแล้ว ทว่าเหนือหัวของพวกเขากลับยังคงยืนกลางสายลมแต่ลำพัง มือโพล่หลังมองท้องฟ้า มีรู้ว่าสภาพจิตใจเป็นเช่นไร มีรู้ว่ากำลังทำสีหน้าแบบไหน แต่เงาหลังในสายลมนั้นก็กระทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกอ้างว้างหนาวเหน็บอย่างประหลาด

ในห้วงฝันเจ็บเศร้าไร้ที่กล่าว ตื่นยังรำอาลัยให้หนาวหา
 รายคำนิ่งเป็นสารฝากนำพา ห่านบินดลพายุลดยับไม่รับไป
 ฟังเครื่องสายระบายจิตคนพลัดพราก หุ้มเสียงลากล่านำเป็นสื่อให้

ไล่ทั่วสายซ้ำไม่บรรเทาไป

ล้วนเสียงใจถูกเขียนอยู่รอนรอน”*

ในเรื่องพักด้านหลังที่ว่าการชั่งเงิน เฟิงซู่ถือม้วนหนังสือขับลำ
คักกลอนเบาๆ จากนั้นก็อดทนใจมิได้ นางเก็บม้วนหนังสือ บทกวีของ
คนโบราณเย็นหอมวิเวก ทว่ากลับบีบคั้นใจคนนัก นางประคองซาร้อน
บนโต๊ะชั้น ให้มือได้สัมผัสไออุ่นในคำคืนเหน็บหนาว เมื่อเหลือบตาขึ้น
สิ่งที่เข้าสู่สายตาก็กลับเป็นเทียนสีชาดบนแท่นวางเทียนทรงดอกบัวซึ่งใหม่
ไปแล้วครึ่งเล่ม

"เทียนแดงสังเวชตน์ แต่อับจนซึ่งหนทาง คืนหนาวน้ำตาพร่าง
หลังแทนผู้ที่ต้องลา" ในเสียงทอดถอนของนางเจียวเวทนาตนอยู่ข้าง
นางยื่นมืออุ้มผิวนบนโต๊ะเล็กขึ้น ปลายนิ้วกรีดสาย แล้วลำเนียงแผ่วเบา
ซิมเซาก็ดังกังวานขึ้นในห้อง ทว่าความนัยแห่งบทสังคีตนี้จะมีสักกี่คนเล่า
ที่ฟังเข้าใจ แล้วผู้ใดเล่าจะเก็บมาใส่ใจ

"แม่นางเฟิง ท่านกุนซื่อเหรินขอพบเจ้าคะ" เซียวเอ๋อร์ลักประตูเข้ามา
อย่างเบามือ

"กุนซื่อเหริน?" ปลายนิ้วเฟิงซู่ชะงัก "เขาหาข้ามีกิจอันใดหรือ"

"ท่านไปพบสักหน่อยก็จะทราบแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ" เซียวเอ๋อร์ยังคง
ยิ้มละไมไปทั้งหน้า

"เด็กแล้ว ไม่สะดวกหรอก ช่วยบอกปิดให้ข้าที" เฟิงซู่กล่าว
เสียงเย็นชา

"แต่ท่านกุนซื่อกล่าวว่ามีธุระสำคัญจะหารือกับแม่นางนะเจ้าคะ
ยังว่าเกี่ยวพันถึงฝ่าบาทด้วยเจ้าคะ" เซียวเอ๋อร์มองเฟิงซู่อย่างจับสังเกตุ

* ยกมาจากบทประพันธ์ 'สี่เลื้อรักบุปผา' ของเยียนจี้เต้า (ค.ศ. 1038-1110) กวีสมัยราชวงศ์ซ่ง

และก็เห็นสีหน้านางเปลี่ยนดังคาด

"ก็ได้" เฟิงซีอู่ตริกตรองชั่วขณะ วางฝ่ามือแล้วลุกตามเขี้ยวเออร์
ออกจากห้องไป

กลางโถงของเรือนหน้า เหรินชวนอวี่กำลังนั่งตัวตรงอยู่

"แม่นางเฟิง" เมื่อเห็นนางเดินมา เขาก็ลุกขึ้นอย่างสุภาพเรียบร้อย

"ไม่ทราบท่านกุนซื่อมาเยือนยามวิกาลมีกิจใดหรือ" ดวงตาเฉยชา
ของเฟิงซีอู่ดูถามมองเหรินชวนอวี่คราหนึ่งก่อนจะนั่งลงตรงข้ามเขา

เมื่อพบกับวาจาดตรงไปตรงมาของนาง เหรินชวนอวี่ก็มิได้รับร้อน
ตอบคำแต่ประการใด ทว่าจรวดดวงตาพิริยพิเคราะห์ สายตามีแวดัดสัน
อยู่หลายส่วน ประคุกกำลังประเมินคุณค่าก็ไม่ปาน

รออยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เห็นเหรินชวนอวี่เอ่ยปาก เฟิงซีอู่จึงลุกขึ้น
"หากท่านกุนซื่อไม่มีธุระใด ซีอู่จะพักผ่อนแล้ว" กล่าวจบก็หมุนกายผละไป
ทางเรือนหลัง

"ซีอู่...ซีอู่ ย่อมต้องให้เฟิงเกาะพักบนต้นอู่ถ้ง แต่กวาดตามองทั่วหล้า
มีเพียงนครหลวงเท่านั้นที่พอจะเป็นอู่ถ้งให้เฟิงเกาะได้"

วาจาดเหรินชวนอวี่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง ทำให้ผีหล่านางชะงัก
เฟิงซีอู่หันกลับ มองเหรินชวนอวี่ด้วยอาการเย็นชา "คำนี้ของท่านกุนซื่อ
จะหมายความว่าอะไร"

"ปัญญาและรูปโฉมของแม่นางเฟิงเป็นหนึ่งในหมื่น หรือจะลดตัว
ไปอยู่ในฐานะผู้ขับเพลงไปชั่วชีวิต?" เหรินชวนอวี่ยิ้มอบอุ่นไปทั้งหน้า
"สภาพภาคหน้าเมื่อการใหญ่ของฝ่าบาทบรรลุนั้น หรือแม่นางเฟิงไม่คิดจะกอบกู้
ชื่อเสียงบารมีของสกุลเฟิงอีกครา ไม่คิดจะสืบสานตำนานแห่งสกุลเฟิง?"

เฟิงซีอู่จ้องเหรินชวนอวี่ จ้องอยู่นาน และแล้วบนดวงหน้าเย็นชา

ราวเกล็ดน้ำค้างแข็งก็หลุดมืออย่างหายาก ทันใดนั้นรัศมีความงามอันเจิดจ้านก็ฉายทั่วโถง กระทำให้เหรินชนวนอวีลอบปีติอยู่ในใจ หลงนึกว่าสิ่งที่ตนเคยสามารถสิ้นคลอนนางได้แล้ว แต่นึกไม่ถึงว่าเพียงพริบตารอยยิ้มของเฟิงชิวู่ก็หุบลง ดวงตาฉายแววเหน็บแนมออกมาจนสิ้น "ท่านกุนซื่อสามารถคาดคำนวณแผนการอันปราศจากช่องโหว่ได้ ทว่ากลับมองข้าเฟิงชิวู่พลาดไปเสียแล้ว!"

เหรินชนวนอวีตะลึงไปโดยพลัน "แม่นาง..."

"ดีก็มากแล้ว เชิญท่านกุนซื่อกลับไปเถิด" เฟิงชิวู่ไม่คิดจะสนทนาต่อ "แม่นางมีเลือดพระนางเข้มข้นยิ่งนัก" เหรินชนวนอวีหยัดกายขึ้น บัดนี้รอยยิ้มซิดเซื้อบนใบหน้ามลายสิ้น สิ่งที่เข้ามาแทนที่คืออาการเคร่งขรึม "แต่คำนี้ของชนวนอวีหาใช่จะดูเบาแม่นางไม่ เพียงเพราะแม่นางมีจิตลึกซึ้งและน้ำใจแนบแน่นต่อฝ่าบาท ชนวนอวีจึงปรารถนาให้แม่นางได้เคียงข้างฝ่าบาทไปนานๆ เท่านั้นเอง"

ไต่ย่นดั่งนี้แววเหน็บแนมในตาเฟิงชิวู่ก็จางลงเล็กน้อย "ขอบคุณในเจตนาดีของกุนซื่อ แต่ต่อให้ชิวู่ที่บเขลาปานใดก็ยังมีสำนึกู้จักตนอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น..." นางนิ่งไปชั่วอึดใจ จำแนกได้ไม่ชัดว่าในดวงตาคือเศร้าหรือสุข "สองคนนั้น...ไหนเลยยังจะเหลือที่ให้ผู้อื่นแทรกได้!" ลึนค่านางก็หมุนกายจากไปโดยไม่ลังเล

เหรินชนวนอวีมองเงาร่างซึ่งหายลับไปจากข้างประตู ล่วงไปเป็นนานก่อนที่เขาจะรำพึงรำพันแผ่วเบาว่า "คนสกุลเฟิง...เสียตายนัก ช่างน่าเสียตายนโดยแท้!"

กระโจมสี่ขาหลังหนึ่งถูกก่อก้อนขึ้นกลางค่ายพักที่เรียงตัวกันอย่างต่อเนื่อง

แลดูสะดุดตาเป็นพิเศษ

ในกระโจมสีขาวยุ้งมีเทียนสีขาว ม่านสีขาว เงาม่วงสีขาว...ขาวโพลน
ไปทั้งมวลดราวกับฝันหิมะอันไพศาล เว้งว่างส่งัดหนาว

"พวกเจ้าถอยออกไป"

"เพคะ"

นางกำนัลถอยออกไปโดยไร้สัมเสียง ในกระโจมเหลือเพียงเพิงชื่อวัน
ผู้สวมอาภรณ์ขาวราวหิมะ

ท่ามกลางกระโจมกว้างขวาง โลงศพไม้สองโลงตั้งอยู่ทางซ้ายและขวา
เพิงชื่อวันสืบเท้าซึ่งหน้ากรวดพันซังเข้าไปใกล้ที่ละก้าว สายตา
เคลื่อนเข้าหาผู้ที่นอนสงบอยู่ในโลงอย่างช้าๆ พริบตานั้นหยาดน้ำตาก็ไหล
ออกมาอย่างสุดจะควบคุม พลละกำลังเสมือนถูกสูบออกไปจากร่าง
นางทรุดลงนั่งกับพื้น หัวไหล่สะท้านไหวอย่างไม่อาจห้ามอยู่

"จิวหรง...หลินจี้..."

ก่อนสะอื้นที่ขึ้นไ้วอย่างสุดกำลังทะลักออกจากริมฝีปาก นาง
ยกมือขึ้นหมายจะปิดหน้า แต่กลับได้ยินเสียงแปะ! ดังขึ้น ถุงผ้าไหมหนึ่ง
ร่วงออกมาจากแขนเสื้อ บนเนื้อผ้าไหมขาวคือคราบโลหิตแห้งกรัง

นางเหม่อมองถุงผ้าไหมบนพื้น คำกล่าวของจิวชู่ดังขึ้นข้างโศด

'ผ้าบาท นี่คือนี่ที่พบในอกเสื้อจิวหรงพะยะคะ คิดว่าคงเป็นของรัก
ของหวงของเขา'

นางเก็บถุงผ้าไหมขึ้น เปิดออกด้วยมืออันสั่นเทา ในถุงมีหยกประดับ
ชิ้นหนึ่ง แต่มีสีแดงหนึ่งจุดบนหยกขาวหิมะยามนี้ชวนสะท้านหัวใจยิ่ง
ไข่มุกสีชมพูกระจัดกระจายอยู่รอบหยก ประหนึ่งหยาดน้ำตามุกอันซึ่ม
ออกจากใจหยก

"จิวหรง..." นางกำถูงผ้าแน่น น้ำตาหลังรินดังมุกหลุดจากสายร้อย แต่ละหยาตรดลงบนใจหยกและถูงผ้าใหม่ เมื่อคิดถึงความตายของจิวหรง ทันใดนั้นเสียงสะอื้นที่ขมกสันไว้ก็ระเบิดออกเป็นเสียงร่ำไห้หาครุสุดหัวใจ เวลานั้นกลางกระโจมเจียบสังคมีเพียงเสียงร่ำไห้ได้อย่างปวดร้าวขมขื่น เทียนขาวหลังน้ำตาร่วมกับนาง แสงเทียนมัวชั่วสายไหว่ ทุกสิ่งในกระโจม จึงประเดี๋ยวลือนรางประเดี๋ยวดับอยู่ในเงาแสงครุ้มสลด

มิรู้ว่เวลาล่วงไปนานเท่าใดเพิ่งซื่อถึงถึงหยุดร่ำไห้ นางหยิบถูงผ้าใหม่ แล้วห้วยดกยขึ้น

นางเบนสายตาไปทางซ้าย มองหลินจี้คราหนึ่ง แล้วเบนสายตาไปทางขวา มองซิวจิวหรงคราหนึ่ง มองซ้ายขวาสลบอยู่เช่นนี้ด้วยความอาลัยอาวรณ์ จากนั้นก็ยกมือทั้งสองขึ้น ดันฝ่าโง่งทั้งซ้ายและขวาให้เลื่อนไปด้านหน้า ฝ่าโง่งเคลื่อนไหวบิดขา เอว ออก ไหล่ คอ จมูก ดวงตา หน้าผาก...

จิวหรง!

หลินจี้!

หลับตาลง ผลักข้อมือ ลากจากช้วนินรันดร์นับแต่นี้!

"ผ้าบาท"

จิวหรง สิวจิว และทหารอาภรณ์สี่เงินสี่นายก้าวเข้าสู่กระโจม

"พวกเจ้าก็บอกลาหลินจี้กับจิวหรงเกิด"

"พะยะค่ะ!"

คนทั้งเจ็ดคารวะอำลาสหาย ขณะไขกศิระชะ หยาดน้ำหลายหยดก็ร่วงลง รอยน้ำบางๆ หยาดหยดอยู่บนพื้น เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็กลับเป็นดวงหน้าเคร่งขรึมไร้หวั่นเกรงเจ็ดดวง

"ในฐานะอ่องแห่งซิงโจว ในฐานะจอมทัพแห่งวายุเมฆา เดิมที

คำบางคำจะเอ่ยออกไปไม่ได้เด็ดขาด แต่กับพวกเจ้า ข้าจะเอ่ย" น้ำเสียงเฟิงซือวันตั้งขึ้นอย่างเสียบๆ นางโพล่มือไว้ด้านหลัง หันหลังให้คนทั้งเจ็ด อภรณ์ขาวยาวจรดพื้น เส้นผมยาวดบังเรือนกาย ในความไร้รูปลักษณะ แผ่นหลังนั้นมิবারมีขริมขลังนำเกรงขาม

"พวกกระหม่อมน้อมรับฟัง!" ทั้งเจ็ดก้มศีรษะ

เฟิงซือวันมองโงศพดามะเมื่อม "วันหน้า...ไม่ว่าพวกเจ้าจะทำศึก ตัดสินกับผู้ใด เมื่อแน่ใจว่าไม่อาจมีชัย ควรถอยก็จงถอย ควรหนีก็จงหนี ควรยอมแพ้ก็จงยอมแพ้!"

"ฝ่าบาท!" คนทั้งเจ็ดมองนายเหนือหัวของตนอย่างตกตะลึงพริ้งพริต

"เพราะพวกเจ้าต้องยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ข้าจึงจะสามารถช่วยพวกเจ้า กลับมาได้ ตามพวกเจ้าคืนมาได้" เฟิงซือวันมองโงศพอย่างสงบ ที่เอนกายอยู่ในโงศคือคนผู้นางมีอาจช่วยกลับมาได้อีกต่อไป "ในใจของข้า พวกเจ้าสำคัญกว่าได้หล้านี้!"

"ฝ่าบาท!" ทันใดนั้นทั้งเจ็ดก็คุกเข่าลงโขกศีรษะ แม้จะมองไม่เห็นใบหน้า ทว่าหัวไหลซึ่งสั้นเท็มนั้นเผยให้เห็นอารมณ์ซาบซึ้งของพวกเขา

"ข้าช่างไม่มีคุณสมบัติของฮ่องเลย!" เฟิงซือวันยิ้มหยันตัวเอง "คำเช่นนี้ก็ยิ่งกล่าวออกมาได้ ภายหน้าต้องกลายเป็นที่เย้ยหยันแน่"

เป็นจริงดังนั้น วาจาที่ถูกจดจารลงสู่บันทึกประวัติศาสตร์จริง ทว่าก็เพียงทำให้อุณชนรุ่นหลังทอดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่าเท่านั้น

นักประวัติศาสตร์กล่าวไว้ว่าชิงฮ่องปฏิบัติต่อขุนนางและแม่ทัพถึงเพียงนี้ แสดงถึงการอุยจิตของนาง พิศดูชั่วชีวิตของชิงฮ่อง ทั้งสติปัญญาและผลงาน แต่โบราณมาก็หาได้น้อยนัก เรียกได้ว่าเป็นเหนือหัวผู้ปรึกษา แต่ทั้งที่รู้ๆไม่ฟังกล่าวก็ยิ่งกล่าว ทั้งที่รู้ๆไม่ฟังกระทำก็ยิ่งกระทำ เหนือหัว

เอียงนี้ จนใจ! จนใจ!

คนทั้งเจ็ดก้มศีรษะแนบพื้น "ฝ่าบาท ไม่ว่าผู้อื่นจะวิจารณ์อย่างไร ในใจของพวกกระหม่อม พระองค์ก็ทรงเป็นหนึ่งไม่มีสอง!"

"ลูกขึ้นเถิด" เฟิงซื่อวินหันกลับมามองพวกเขา "จีซู เจ้าคัดเลือกคนจำนวนหนึ่งมานำโองของหลินจีและจีวหรงส่งกลับชิงโจว"

"พะยะคะ" จีซูรับบัญชา

เฟิงซื่อวินมองไปทางทหารอาภรณ์เงินสีนายนั้น ใคร่ครวญชั่วคราว ก่อนเอ่ยว่า "อู๋ทาน นับแต่วันนี้ไปเจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลจี"

"พะยะคะ!" อู๋ทานน้อมกายรับบัญชา

"เสี่ยวจัน เจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลสวี"

"พะยะคะ!" เสี่ยวจันขานรับ

"จันโหลว เจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลเจิง"

"พะยะคะ!" จันโหลวรับคำสั่ง

"เซียวเหมียน เจ้าเป็นองครักษ์จีวเวย คอยคุ้มกันอยู่ข้างกายเขา"

"พะยะคะ!" เซียวเหมียนรับคำสั่ง

สี่คนนี้ล้วนแต่อายุราวยี่สิบสี่ยี่สิบห้า แม้รูปโฉมจะแตกต่างกัน แต่ส่วนสูงรูปร่าง เครื่องแต่งกายล้วนเหมือนกันไม่มีผิด มองปราดแรกจะหลงนึกว่าเป็นพี่น้องฝาแฝด ทั้งหมดบุคลิกเคร่งขรึมเย็นชา ตลอดร่างแม้รัศมีคมกริบดูจระบี แต่เมื่อมองก็รู้ว่า เป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า

เฟิงซื่อวินเหวี่ยงกลับไปมองโองศพเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็หลับตาลงช้าๆ แหงนศีรษะ เอ่ยเสียงราบเรียบและหนาวเยือก "พวกเราไปยุติกลียุคนี้กันเถิด โโลหิตของเปาเจิง หลินจี และจีวหรงจะเสียเปล่ามิได้!"

"พะยะคะ!" เสียงขานรับในกระโถมแนวแนมีพลัด!

เดือนสิบ วันที่ยี่สิบแปด เจียวจิ้นนำกองทัพบกกาฬบุกตีเจียวเจิง
เดือนสิบ วันที่ยี่สิบเก้า ชิงอ๋องและยงอ๋องยาตราทัพใหญ่มุ่งหน้าสู่

นครหลวง

ขณะที่เคลื่อนทัพผ่านเขาลัวอิ่ง ชิงอ๋องก็ทอดสายตาไปทางยอดเขา
แล้วเพ่งมองอยู่เป็นนาน สุดท้ายก็เอ่ยว่า "ลัวอิ่ง...มาลาโรย...วิญญานวีรบุรุษ
นับไม่ถ้วนมีอันต้องตกลงวง! วันหน้าภูเขาลูกนี้ก็ให้ชื่อว่า 'เขาอิงชาน*' (วีรบุรุษ)
เกิด"

ด้วยเหตุนี้เขาลัวอิ่งจึงเปลี่ยนนามเป็นเขาอิงชานนับแต่นั้นมา

ปลายเดือนสิบ หลิวอวี่เซิงและเจิงโหวเดินทางถึงเมืองหลวงแห่ง
เป่ย์โจว ต่อมาหลิวอวี่เซิงขอพบขุนหรรณกงฉู่...พระชายาของอ๋องคนปัจจุบัน
แห่งจีโจว กงฉือรองนามหญิงซึ่งเป็นผู้รักษาการในเมืองหลวงจีโจว
อนุญาต

ในวังอ๋องจีโจวอันโอ่อาขิมขลัง หลิวอวี่เซิงรายงานข่าวขุนหรรณว่า
กงฉือทั้งสามคนแห่งโยวโจวสิ้นในสนามรบที่เจ้อเจิง ฮว่าขุนหรรณยอม
โคกสลดเหลือประมาณ

สุดท้ายฮว่าขุนหรรณก็ขอให้หลิวอวี่เซิงถ่ายทอดคำพูดประโยคหนึ่งว่า
"แม้พี่ชายทั้งสามจะจากไปแล้ว ทว่าพี่ชายและลูกของพี่ชายที่ยังเหลือ
อีกเก้าคนจะสร้างความปรามิทยให้แก่เสด็จพ่อได้แน่ ขอเสด็จพ่อทรง
โปรดถนอมรักษาทรงวรกาย" กล่าวจบก็ปลดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกจาก
ข้อมือ ส่งให้นางกำนัลรับไปวางในกล่องหุ้มแพร จากนั้นก็ให้หลิวอวี่เซิง
มอบให้แก่โยวอ๋อง

* คำว่า 'อิง' (英) ในเขาลัวอิ่ง (落英山 มาลาโรย) และเขาอิงชาน (英山 วีรบุรุษ) แปลได้ทั้ง 'ดอกไม้มัน' และ 'วีรบุรุษ'

หลิวอวี่เชิงรับมาอย่างนอบน้อมแล้วเอ่ยลา

หลังจากหลิวอวี่เชิงออกไปแล้ว ฮว่าจุนหรานก็ให้เหล่าข้ารับใช้ ถอยออกไป นางนั่งอยู่กลางตำหนักเพียงลำพัง มองกำแพงวังอันเงียบสงัด ที่นอกตำหนักด้วยอาการเหม่อลอย

เวลาผ่านไปเป็นนาน นางถึงผุดลุกขึ้น "ใครอยู่ด้านนอกบ้าง เข้ามานี่" ทันทีที่สิ้นเสียงชาววังนับด้วยหลายสิบก็ปราดเข้ามาอย่างพร้อมเพรียง "ยามเย็น จัดงานต้อนรับครอบครัวเจิงโหวที่ตำหนักซิงซี (ฉลองแจ้ง)" "พะยะคะ" ชั้นที่ถ่ายถอดบัญชาลงไปทันที

ฮว่าจุนหรานก้าวไปตรงหน้าคั่นช่องสำริด มองดวงพักตร์ของตน แล้วพึมพำว่า "ครอบครัวเจิงโหวมาจากแดนไกล จะเสียมารยาทมิได้ ต้องแต่งกายเต็มยศ"

"เพคะ" เหล่านางกำนัลขานรับ จากนั้นก็ง่วนกับการอาบน้ำและ แต่งองค์ทรงเครื่องให้พระชายา

กลางเดือนสิบเอ็ด เมื่อหิมะแรกปลิวระว่อน หลิวอวี่เชิงก็นำหีบศพ ของกงจื่อทั้งสามกลับถึงเมืองหลวงโยวโจว

ณ เมืองหน้าที่ประทับของโยวอ๋องผู้กำสรวล หลิวอวี่เชิงน้อมคารวะ ด้วยความรวดเร็ว จากนั้นก็ถ่ายถอดคำกล่าวของฮว่าจุนหรานพร้อมถวาย กล่องหุ้มแพรใบนั้น

โยวอ๋องผู้ชราอมโรคหีบผ้าเช็ดหน้า ในกล่องขึ้น ตาจับอยู่ที่ลายปัก บนผืนผ้า หลังจากลูบคลำอยู่นาน บนพักตร์ก็ผุดรอยสรวลอันโศกเศร้าและ ยินดีปนเปกัน "จงจงและจิวี่วี ดำเนินว่าแนบชิดไม่ห่างหาย ความหมาย ของจุนหรานก็คือแบบนั้นละหรือ"

หลิวอวี่เซิงประหลาดใจ

"ฉงฉงจิวี่ชวี แนบชิดไม่ห่างหาย...นับแต่ที่นี่สกุลฮวาและสกุลหวงก็เป็น
เช่นนี้...ฉุนหวนต้องการกล่าวคำนี้กับพ่อกระนั้นรี ฮ่าๆ...แค่ๆ...แค่ๆ..."

"ฝ่าบาทฯ!"

โยวอ๋องบนที่ประทับโอบอย่างรุนแรง บรรดาชั้นที่นางกำนัลสนลน
เป็นการใหญ่

รัชศกจึงเหยียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบสี่ ยามไ้ โยวอ๋อง
สิ้นพระชนม์ มีพระราชโองการมอบบัลลังก์ให้แก่ลูกเขย...อ๋องแห่งจี้โจว
หวงเฉา

รัชศกจึงเหยียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบห้า เป่ย์อ๋อง
ตีนครหลวงแตก

เสียงกบเท้าอาชากระหน่ำ กองทัพอาชาหุ้มเกราะหือผ่านถนนซึ่ง
ปกคลุมด้วยหิมะบางๆ ทำให้หิมะกระเด็นสูงนับจั้ง แสงอาทิตย์สาดส่องลงมา
บังเกิดเป็นประกายรุ่งเจิดสี ทว่าอย่างไรก็มีอาจสะดุดตาได้เท่าดอกเหมย
สีไลहितมากมายและรอยรุ่งสีชาตทางแล้วทางเล่าบนหิมะได้

นับแต่หนีออกจากเมืองหลวงเป่ย์โจว ตลอดหลายเดือนก็มีแต่ตีเมือง
แล้วหนีตาย จากนั้นก็ตีเมืองแล้วหนีตายอีก...เข้าไปเข้ามา ทั้งเปลืองแรง
เหนื่อยล้า เมื่อหน่าย ชิงชัง หวาดกลัว ความรู้สึกนานปีการรุมเร้ารอบตัวเขา
บัดบังดวงตา ก่อกรนสติสัมปชัญญะ สูบกินความมั่นใจ บันทอนความฮึกเหิม
ทั้งหมดของเขา

เป่ย์โจวล่มสลายแล้ว ครอบครัวยี่นแล้ว ขุนนางแตกฉานชานเซ็น
ทหารหาญดับชีวา...แต่เขาก็ลุถึงนครหลวงแห่งฮ่องเต้จนได้!

หรือยกว่าปีมานี้จักรวรรดิสกุลตงผู้กุมอำนาจอยู่เหนือศิระและ
ก้มมองพวกเขาจากสถานอันเลิศลอยในที่สุดวันนี้ก็สูญสลายลงในกำมือเขา
เขาไปส่วนได้ทั้งร่องรอยอันแข็งแกร่งไว้ในประวัติศาสตร์แล้ว แต่เท่านี้
ยังไม่พอ เขาจะต้องจับตัวฮ่องเต้คนสุดท้ายแห่งจักรวรรดิสกุลตงด้วยตัวเอง
แล้วบันดึยร่องเต้เองกับมือ เช่นนั้น 'ไปส่วน' สองคำนี้จึงจะเป็นที่จดจำไป
ตราบชั่วกาล!

เป่ย์อ่องหวอดเส้โดยแรง เมื่อเจ้าม้าเจี๊บบวดก็แผดเสียงยาว ตะกุก
ขาทั้งสี่ ทะยานไปเบื้องหน้าเร็วกว่าเก่า บนหลังอาชาก็คราบโลหิตมากมาย
ส่วนด้านหน้าสามารถมองเห็นกำแพงวังสีแดงและหมู่ตึกอันหนาแน่น
ต่อเนื่องเป็นแนวได้แล้ว...นั่นคือวังแห่งฮ่องเต้! คือวังซึ่งเป็นสถานประทับ
แห่งฮ่องเต้!

เมื่อห่างจากกำแพงวังไปเพียงห้าหกจั้ง ทันใดนั้นเมฆดำผืนกว้าง
ก็ทอดตัวลงจากฟ้า บดบังเบื้องหน้าไว้อย่างแน่นอนหา ช่างมาได้กะทันหัน
และพิสดารปานนั้น!

เป่ย์อ่องรั้งอาชามองเมฆดำตรงหน้าอย่างตกตะลึง...แต่ที่จริง
นั่นคือมนุษย์ มนุษย์ซึ่งสวมอาภรณ์ดำสนิทตลอดร่าง พวกเขายืนหยัด
อยู่ตรงนั้น ประหนึ่งกำแพงสีดำอันมั่นคงแข็งแกร่ง แม้รัศมีเย็นเยือกจาก
ซุมนรก!

อาชารวก็รับรู้ได้ถึงภัยอันตรายจึงส่งเสียงร้องไม่หยุด มันอยากจะ
ถอยกลับไปด้านหลัง ทว่าเป่ย์อ่องยุดสายบังเหียนไว้แน่น เขาเหลือยหลัง
มองไป ด้านหลังมีทหารติดตามมาหลายร้อยนาย นี่คือนทหารกลุ่มสุดท้าย
ของเขา อาศัยเพียงไม่กี่ร้อยนายนี้จะสามารถตีฝ่ากำแพงตรงหน้าได้หรือ

"ฝ่าบาท!"

เสียงเรียกพลันดังขึ้นข้างหูเป่ย์อ๋อง เขาหันมองไปก็เห็นขุนนางนายหนึ่ง
คุกเข่าทั้งสองลงกับพื้น ประทับกระบังบนลำคอ ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างจนกลม
จ้องมองอย่างตึงเครียด

"กระหม่อมจึงไยว๋น้อมส่งเสด็จ!"

น้อมส่ง? เป่ย์อ๋องตระหนก ลมหนาวระลอกหนึ่งพัดเข้าปะทะใบหน้า
กระบี่ที่พาดบนลำคอขุนนางสะท้อนกับหิมะเป็นประกายเย็นเยียบทิ่มแทง
นัยน์ตาของเป่ย์อ๋อง เขาเลื่อนสายตาทอดมองสี่ด้าน ทันใดนั้นความหวัง
นับหมื่นพันที่วาดไว้ก็สลายเป็นเถ้าถ่าน!

เวลานั้นเป่ย์อ๋องก็พลันตระหนกได้ เขากะระจางแจ๋งแล้วถึงเรื่องราว
ทั้งหมดทั้งหมด มองทะลุแล้วในยามนี้!

"เฟิงหลันซี...เฟิงหลันซี...เย่ยม!...เย่ยม!"

เป่ย์อ๋องแหงนหน้ามองฟ้าถอนใจยาว ยกแขนโบกกระบี่ แล้วโลหิตสด
สายหนึ่งก็สาดออก กระเซ็นรดบนพื้นหิมะ!

เมื่อเห็นนายเหนือหัวเชือดคอตัวตาย ทหารหลายร้อยนายที่เหลือ
ก็พากันชักกระบี่ขึ้นพาดคอ เพียงพริบตาที่พากันล้มลง

ลมเหม็นตีพัดหิวหวิวผ่านไป ม้วนเอาวิญญาณของผู้ล่วงลับไปด้วย

ตำแหน่งกึ่งกลางของวังฮ่องเต้คือตำแหน่งหลังเขี้ยว

บัดนี้ในวังฮ่องเต้ลับสนอหล่ม่านสิ้น ทว่าตำแหน่งหลังเขี้ยวกลับยัง
สงบเสียบ เวลานั้นฮ่องเต้แห่งจักรวรรดิต้าตงจึงเหยียนตี้กำลังนั่งอยู่ในตำแหน่ง
ก้มหน้าอยู่ที่โต๊ะทรงอักษร วาดภาพด้วยใจจดจ่อ

"ถึงยามนี้แล้ว พระองค์ยังทรงสามารถสะบัดพู่กันพรมหมึกได้มันคง
ดูจุนเขา หลันซีนับถือยิ่งนัก"

เมื่อเสียงดังกังวานขึ้น ภาพของจิ้งเหียนดีก็วาดเสร็จพอดี ขณะเก็บพู่กันก็ลอบคิดว่าเสียงที่เสนาะโสตถึงเพียงนี้ หากขับเพลงจะต้องไพเราะอย่างเลิศภาพจบหล้าแน่ๆ เขาวางพู่กันลง เงยหน้าทอดสายตามองไปในตำหนักมีคนผู้หนึ่งซึ่งแต่งกายด้วยอาภรณ์เบาโปร่งยืนอยู่ ดวงหน้าตั้งหยกเพียงมองแค่ปราดเดียวเขาก็ต้องชื่นชมว่าช่างเป็นกงจื่อผู้งามสง่าท่ามกลางกลียุค มิเสียทีที่เป็นอนุชนแห่ง 'เจาหมิงหลันอ่อง' เฟิงจื่อผู้เป็นหนุ่มรูปงามอันดับหนึ่งแห่งต้าตงเมื่อหกหรือยกว่าปีก่อน!

"ยงอ่องมาแล้วหรือ" จิ้งเหียนดีเอ่ยอย่างเยือกเย็น

"พะยะคะ ฝ่าบาท" เฟิงหลันซีเพียงค้อมกายเล็กน้อยก็ถือว่าตนทำหน้าที่ตามฐานะเสร็จสิ้นแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองห้องแต่อย่างที่เป็นธรรมชาติ

"ผู้ที่มาถึงที่นี่ได้เป็นคนแรกคือเจ้าจริง ๆ ด้วย" จิ้งเหียนดีแยมัศจรรย์อย่างผ่อนคลาญดูเดียวกัน จากนั้นก็ลุกขึ้น "เราเคยนึกสงสัยว่าจื่ออ่องชิงอ่อง และเจ้า ผู้ใดจะมาถึงก่อนกัน"

"ทรงประสงค์จะพบพวกหม่อมฉันทั้งสามคนหรือเพคะ" น้ำเสียงเฉยชาสายหนึ่งดังขึ้น

จิ้งเหียนดีมองตามเสียงก็พบว่าที่ประตูมีสตรีอาภรณ์ขาวผู้หนึ่งยืนอยู่ ตาสุกใส ดวงหน้าหมจดจ่ ท่วงท่าพลิวไหว นางย่างกรายมาด้วยฝีเท้าแผ่วพลิวดังตามประหนึ่งเดินอยู่บนยอดเมฆา หยุดยืนอยู่เคียงข้างเฟิงหลันซี คนทั้งสองอาภรณ์ขาวดำตัดกันชัดเจน ทว่ากลับกลมกลืนดูภาพวาด

"ชิงอ่องก็มาแล้ว" จิ้งเหียนดีพยักหน้าแยมัศจรรย์ "ไม่แค่พวกเจ้าสามคนหรอก หากเป็นไปได้เราก็หวังจะพบอ่องทั้งเจ็ดเป็นครั้งแรกและ

เหล่าพู่หาคณคเล่าอย่างเก๋ก้าวเข้าสู่สมรภูมิรบ
วิญญานวีรบุรุษที่พวยพุ่งมาจับไม่วันมีอันต้องตกลงไปบนเขาล้อมยิง
กว่ากลับไร่งานของทัพพิภกาฬและคนพุ้นนั้น...
หัวใจนางพู่ฉิดฉินจันตาราวกับเฟิ่งรอดราวแสนสาหัส

เพื่อให้ได้มาซึ่งสายน้ำขุ่นเขามันสี ทุกสิ่งย่อมสละได้จริงหรือ
เพื่อเทียบฤทธาซึ่งปฐพี ทุกสิ่งย่อมสละได้จริงๆ ละหรือ

อันว่าหัวใจของบุรุษนั้นใหญ่ยิ่ง หวังจะเก็บไตเหล่า เก็บอำนาจ เก็บชื่อเสียง เก็บหนิงงาม...
บรรดาสິงต่างๆ ใว้มากมายนัก
กว่าหัวใจของสตรีภจะเล็กแคบ เก็บบุรุษใว้ได้เพียงพู่เดียวเท่านั้น

นี่คือตำนานที่จะถูกเล่าขานไปตราบนานเท่านั้น
ไม่ว่าบทสรุปจะเป็นเช่นไร สุขสงบหรือโศกเศร้า นั่นก็คือสิ่งที่พวกเขาเลือกด้วยตัวเอง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

กดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2826-1

9 786160 628261

ราคา 429 บาท